

Specialrapport: Hvordan verdensøkonomien er blevet ødelagt under Obama

Så, for det første er sagen den, at uden Glass-Steagall kunne det kommende krak, store krak i USA's økonomi, ikke stoppes. Det ville blive en katastrofe, en morderisk form for katastrofe for den amerikanske befolkning i denne periode. Derfor er Glass-Steagall i sin oprindelige form, i sin formelle udformning, ikke med tilpasninger med dit og dat, men simpelthen ren Glass-Steagall baseret på Franklin Roosevelts politik, det er, hvad der er brug for. Og det er den eneste ting, der i dag kan redde det amerikanske folk.

Download (PDF, Unknown)

Hele verden (undtagen USA) tager til Månen

16. december 2013 – I 1994, da monteringen af den internationale Rumstation var godt i gang, og flere lande var i færd med at planlægge deres næste, videnskabelige missioner i rummet – mange fokuserede på Månen – dannede rumagenturer fra hele verden International Lunar Exploration Working Group, eller ILEWG, med henblik på koordinering af fremtidige planer. Det er et offentligt forum, der sponsoreres af rumagenturerne og med deltagelse af andre institutioner, og som siden 1994 har afholdt en række internationale konferencer. I 2006 blev ILEWG-konferencen om Månen holdt i Beijing med deltagelse af

højtstående repræsentanter fra NASA. Det amerikanske rumagentur bliver som regel »indbudt« til at deltage i samtalerne med kineserne i forbindelse med internationale fora.

Men siden Obamas regering kom til magten, har NASA ikke haft tilladelse til at planlægge fremtidige missioner til Månen. I stedet er andre internationale planlægningsdiskussioner, hvori NASA deltager, blevet tvunget til at inkludere Obamas farlige, bemandede mission til en »nærliggende« asteroide, selv om ingen har planer om at udføre en sådan mission – ikke engang NASA.

Resten af verden har gjort sit standpunkt klart. Idet han ganske enkelt ignorerede USA, sendte Bernard Foing[1] fra Det europæiske Rumagentur lykønskninger til Chang'e-3-teamet den 15. december på vegne af ILEWG. Han siger, at denne mission vil være med til at udvikle »internationale månebaser, som ILEWG og det internationale rumforskningssamfund har anbefalet.«

[1] Bernard Foing, fransk forsker ved European Space Agency, ESA, er adm. direktør for ILEWG og var øverste videnskabelige projektleder for SMART 1, den første europæiske mission til Månen

Økonomisk kollaps, USA: Delstater kæmper febrilsk for

at skaffe fødevarenødhjælp

LaRouchePAC, 26. november 2013 – Delstaten New Yorks guvernør, Andrew Cuomo, har givet meddelelse om tilskud for 4,5 mio. dollars til hjælp til 2.600 lokale operationer i staten, som varetager uddeling af fødevarenødhjælp til over 3 mio. fattige New Yorkere, der mangler midler til at spise for. Cuomo afholdt en telekonference, hvor han sagde: »Disse statstilskud har til formål at udfylde det svælg, der er forårsaget af de seneste nedskæringer i de statslige SNAP-ydelser (Supplemental Nutrition Assistance Program) og give et tilskud til vitale programmer for fødevarehjælp for at være med til at skaffe hjælp til berørte New Yorkere.

Andre delstater og lokale regeringer kæmper ligeledes febrilsk for at afhjælpe skaderne efter 1. november-nedskæringerne af statsstøtten til SNAP-programmet, som Obama og hans landbrugs- og fødevareministerium ikke vil gøre noget ved, og som stammer fra udløbet af en del af den såkaldte 2009-stimuleringslov (ARRA, American Recovery and Reinvestment Act), som midlertidigt bevilgede ekstra penge til SNAP. Fra og med denne november måned modtager de 48 mio. mennesker, der modtager fødevarekuponer, mindre mad end tidligere hver måned, og dette var allerede utilstrækkeligt. Henved 21 mio. af disse mennesker er børn.

Obama er ansvarlig for disse brutale nedskæringer. For over et år siden tilrådte Obama kraftigt demokrater i Kongressen at betale for fortsat hjælp til læreransættelse i staterne gennem at skære ned på stimulus-lovens midler, som havde forøget betalingen til fødevarekuponer siden 2009. Obama havde også sagt til demokrater, at de skulle skære ned på pengene til madkuponer for at hjælpe med betalingen af det udvidede Medicaid, en del af hans Obamacare-katastrofe.

For ti år siden var 21,25 mio. mennesker modtagere af fødevarekuponer under de forhold, der skyldtes den faldende

økonomi under George W. Bush' præsidentskab. Dette tal sprang op til 28,23 mio. i 2008, da finanskrakket ramte den økonomiske aktivitet, som hvert år gjorde endnu flere millioner amerikanere fattige: 2009 – 33,5 mio. på madkuponer; 2010 – 40,3 mio.; 2011 – 44,7 mio.; 2012 – 46,6 mio.; og skønsmæssigt 48 mio. på nuværende tidspunkt. Det totale antal personer, der er berettiget til madkuponer – dvs., som virkelig har behov for dem – er 61 mio. amerikanere.

Om end statistikker er dårlige, så viser de, at 7 mio. voksne amerikanere kun har værdikuponer til fødevarer som deres eneste »indtægtskilde«. De lider i den dybeste armod.

For staten New York repræsenterer 1. november-nedskæringerne af SNAP-midler et tab på 302 mio. dollars af de årlige, statslige SNAP-midler til de fattige. Cuomos annoncerede 4,5 mio. dollars i tilskud udgør en stigning på 15 % af de midler, staten allerede yder. De går ud til 46 organisationer, som igen kanalisere fødevarer ud til 2.600 lokale fødevareruddelere. De 4,5 mio. dollars svarer til 2,8 mio. måltider.

Her ved slutningen af november måned opsummerer delstater og lokalområder den forfærdelige virkning, som er undervejs pga. lavere statsstøtte. For eksempel er der i den smukke Napa Valley i Californien, en fødevarerproducerende stat i verdensklasse, 6.600 mennesker, der havde færre midler at bruge til fødevarer i denne måned. For en person er det 11 dollars; for en familie på 4 personer er det henved 35 dollars mindre. Direktøren for Napa County's »Selvforsynings-service« sagde til pressen (St. Helena Star, 25. nov.) i denne uge, » ... det lyder ikke af mange penge. Men for folk, der kæmper for at strække hver dollar til mad så langt som muligt, er det et enormt slag, især, hvor der er børn med i billedet.«

A tribute to John F. Kennedy: 50 years behind. The president from the Future

Special report by Michael Kirsch from LaRouchePAC.com in the U.S. Published on Nov. 22, 2013, the 50th anniversary of the assassination of John F. Kennedy.

Download (PDF, Unknown)

See more at LaRouchePAC.com's Kennedy homepage:
<http://larouchepac.com/jfk>

LaRouchebevægelsen og Schiller Instituttet hylder John F. Kennedy: Gud velsigne dig, præsident Kennedy

EIR, 22. november, 2013 – Gud velsigne dig, præsident Kennedy. Du styrede vor stats skib igennem de farligste vande. Du var slet ikke en perfekt mand, men dit arbejde her og i udlandet

reddede flere liv, end vi nogen sinde vil få at vide. Du stræbte efter en fremtid, som du var viet til. Du stræbte efter, at vi atter skulle være Byen på Bjerget, ligesom John Winthrops Boston var for det 17. århundredes verden.

Måtte Gud bevare din ånd i denne nations folk, så vi kan opnå fred og fremskridt. Lad dine ord, din tales omhyggelige rytme genlyde gennem vore institutioner. Lad dem hjemsøge dine mordere. Men lad dem inspirere til håb, fred og mod hos dem, du efterlod. Lad dit navn leve videre hos generationer af amerikanere. Lad dine handlinger på nationens vegne aldrig blive glemt.

Gud Velsigne dig. Våg over vor nations hovedstad fra dit hvilested på Arlington, og vi beder dig våge over vort folk fra din plads i Himlen.

– Leandra Bernstein

John F. Kennedy/Abraham Lincoln: Vil verden eksistere halvt i slaveri og halvt i frihed?

»Jeg vil slutte af med at minde jer om valget i 1860, hvor, som Lincoln sagde, spørgsmålet var, om nationen ville eksistere halvt i slaveri, halvt i frihed. I dag er spørgsmålet, om verden vil eksistere halvt i slaveri, halvt i

frihed. Og i denne kampagne i 1860 skrev Lincoln til en ven: 'Jeg ved, at der er en Gud, og at Han hader uretfærdighed. Jeg ser stormen komme. Men hvis Han har en plads og en rolle for mig, mener jeg, at jeg er rede.'

I dag, 100 år senere, ved vi, at der er en Gud, og vi ved, at Han hader uretfærdighed, og vi ser stormen komme, men hvis Han har en plads og en rolle for os, mener jeg, at vi er rede. Tak.«

– John F. Kennedy, 23. september 1960

Lyndon LaRouche: Værre end »Weimar«!

12. november, 2013: – Jeg blev født den 8. september, 1922, i begyndelsen af det berygtede hyperinflationsskabende, økonomiske sammenbrud i 1923 af den tyske Weimarrepublik. Nu udgør truslen mod den transatlantiske økonomi, fra denne dag at regne, en langt værre og praktisk talt umiddelbar trussel, så længe den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver i præsidentembedet. Dette er mere end blot et kvalificeret gæt, men en kendsgerning, der står umiddelbart for at komme brasende ned over de transatlantiske økonomier som helhed, med mindre der skrives til de nødvendige handlinger meget snart.

Så længe den aktuelle amerikanske præsident Barack Obama forbliver i embedet, er denne ulykke, der allerede er i gang, praktisk talt ikke til at stoppe. Så kortfattet som muligt, så må enten Obama og Wall Street underkastes en påtrængende nødvendig både moralsk, så vel som finansiel reform, eller også er den dødbringende katastrofe praktisk talt en

kendsgerning for praktisk talt hele det transatlantiske område i en meget nær fremtid. På nuværende tidspunkt er både denne præsident og en stor del af Kongressen i stigende grad forblevet hysterisk impotente gennem deres egen fejle afvisning af at se en fremtid i øjnene, som der umiddelbart findes råd for, snarere end se deres aktuelle, systemiske fejltagelser i øjnene.

Dette vanvid, grundlæggende set, »handler om penge.« Dump »Wall Street« og dets gale svindelnumre, og relativt umiddelbare løsninger vil være til stede, som det også kunne have været tilfældet i den umiddelbare Versailles-skabte krise, der førte til Tysklands Adolf Hitler-regime. Hvem bragte Adolf Hitler til magten i Tyskland? Hvem havde skylden for den berygtede Wall Street- og Londonkrise i 1919? I begge tilfælde var det finanscentrene i London og Wall Street, dengang, som nu.

De forvirrede borgere blev for ivrige efter håbefuldt at spille sig vej til rigdomme ved at gamble på finansielle spekulationer og keredede sig ikke rigtigt om at gøre noget godt for menneskeheden, især efter mordene på John F. Kennedy og hans broder, Robert, fordi de lagde vægt på iværksættelse af teknologisk fremskridt, der var drevet fremad med videnskab som motor. Det er »hvorfor og hvordan«, de anglo-amerikanske finanssvindlere i London og på Wall Street ønskede mordene på John F. og Robert Kennedy. Det var ikke så meget, fordi de hadede John eller Robert; det var frygten for spøgelse af en mulig ny præsident Franklin Roosevelt, eller, for visse andre, en ny Benjamin Franklin, et geni som Alexander Hamilton, en James Monroe, en John Quincy Adams, en Abraham Lincoln, en Franklin Roosevelt, eller som alternativ, et udvalg af Warren G. Hardings mytiske østers.

Uanset, hvor meget Wall Street og London vrider og klager sig i protest, så er dette de kendsgerninger, du må se i øjnene, hvis du personligt ønsker at nyde et længerevarende og rent faktisk produktivt og behageligt liv.

Centrum for denne krise er faktisk ikke USA's aktuelle krise som sådan. Den tendens, der førte USA (og Europa) frem til det aktuelt igangværende sammenbrud, handlede alt sammen om Wall Street og London, dengang som nu. Hvad forårsagede det? Den umiddelbare årsag var den margin af vore tåbelige vælgere, der stemte præsidenterne George W. Bush, jr. og Barack Obama ind i embedet i, hvad der nu nærmer sig fjorten, meget grimme år.

I løbet af de seneste uger har den transatlantiske verden været på vej ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise i vor planets nuværende transatlantiske område. Det, som vi i øjeblikket oplever på begge sider Atlanten, er en hyperinflation, der vil pågå lige så længe, som den nuværende amerikanske præsident Barack Obama forbliver USA's præsident; ikke blot selve USA, men også det transatlantiske Vest- og Centraleuropa styrtes nu endnu dybere ned i det værste, økonomiske sammenbrud, siden det fjortende århundredes styrt ned i en ny, mørk tidsalder; den vil sandsynligvis blive endnu værre end den, som Middelalderens Europa i det fjortende århundrede styrtede ned i.

Der findes et alternativ:

Hvis viljen til at iværksætte de nødvendige handlinger er til stede, er der en mulighed ifølge USA's Føderale Forfatning, gennem hvilken USA ikke blot kan bringes ind i en ægte, økonomisk genrejsning, men hvor, gennem en omgående, forfatningsmæssige handling, der udføres nu, vor republik kan bringes ind i en ægte genrejsning ud af det styrt ned i mørke, der har været undervejs, siden afvisningen af min »Lov om Beskyttelse af Boliger og Banker« fra juli-august 2007, der dengang blev fremlagt til vedtagelse af vor republiks delstater.

I stedet handlede medlemmerne af Den amerikanske Kongres og det føderale præsidentskab dengang, som også senere, således,

at vor republik styrtede ned i en nedadgående spiral med en politik, der nu har dumpet vor republik ud i det, der er blevet til den største, økonomiske krise i gruppen af transatlantiske nationer. At regne fra den forgangne weekend er økonomien foreløbig faldet ned i den stejleste, finansielle sammenbrudskrise i den moderne transatlantiske historie.

Heldigvis er det sådan, at vor republik stadig *kan* reddes på dette tidspunkt. Som mange vil vide, så er jeg kendt for at være en af de førende økonomer, der har udarbejdet prognoser for USA i løbet af de seneste årtier, som f.eks. min enestående succesrige prognose for depressionen i 1971 under Richard Nixon, og ligeledes den dybe recession i 1980, de stejle depressioner, der udløstes af recessionen under George W. Bush, jr., og nu den økonomiske rædselsforestilling, som depressionen under Barack Obama har bragt over os. Nu kombineres Obama-regeringens krænkelser af Den amerikanske Forfatning med Obamas kasten USA ud i en form for depression, som USA, i sin nuværende form, aldrig ville kunne rejse sig fra igen

Den handling, der i øjeblikket er nødvendig, er at forhindre den nuværende præsident Barack Obama fra at kunne forlade sig på den form for »beskidte tricks« af den slags, som præsident Obama allerede har nydt godt af, med det formål at blokere denne handling, som er genoplivelsen af præsident Franklin D. Roosevelt, fra at lykkes med at blive fremlagt til afstemning i Kongressen, på nuværende tidspunkt.

Hvis vi ikke fjerner præsident Barack Obama fra embedet, så har situationen i vor republik nået et punkt, hvor præsident Obamas fortsatte embedsbesættelse ville være ensbetydende med slutningen på USA under den nuværende Forfatning.

Lykkeligvis er der et alternativ, hvis vi skrider til handling meget snart for at vedtage de nødvendige, forfatningsmæssige muligheder. Hjælpemidlet står til rådighed og er helt i overensstemmelse med Forfatningen, hvis vi kan finde

tilstrækkelig mange ledere blandt os, der er modige nok til at gøre, hvad der er forfatningsmæssigt legalt, og som allerede er det eneste eksisterende, forfatningsmæssige handlingsforløb, som vi behøver for at redde vor nation fra det, der nu praktisk talt er et nationalt, økonomisk selvmord, med mindre vi handler omgående for at redde vor nation. Jeg fremstiller nu mig selv som en person, der har vist sig som ledende blandt de ledende økonomer og andre personer i vor republik, der er villig, og mere end fuldt ud kvalificeret, til at fremlægge denne mulighed, offentligt, her og nu.

Overvej de følgende forholdsregler, der er presserende nødvendige på dette tidspunkt.

Der er to absolut uundværlige tiltag, der må vedtages og gennemføres som hastesag, hvis USA skal reddes fra det aktuelt accelererende styrt ud i et praktisk talt håbløst styrt ud i en generel økonomisk sammenbrudskrise.

For det første må vi omgående sætte præsident Barack Obama fra embedet. Der er i korthed to muligheder for at gøre dette til vor disposition. **Den første** af disse to muligheder er en rigsretssag imod præsidenten på et til rådighed stående grundlag, som er hans krænkelse af bemyndigelsen til at erklære krig. **Den anden** mulighed er fjernelse fra embedet under den bemyndigelse, der findes i det 25. tillæg til Forfatningen.

Kun, hvis præsidenten suspenderes fra embedet, foreligger sandsynligheden for, at USA kan reddes fra det, der allerede er en kuldsejling imod USA's og økonomiens faktiske, økonomiske død. Både denne præsidents tvivlsomme mentale tilstand og det skinbarlige had hos denne angiveligt syge præsident peger imidlertid begge på, at der foreligger en sag for præsidentens hastige fjernelse fra embedet på grundlag af kendte overtrædelser, der berettiger til en rigsretssag, samt denne præsidents diskutabile, fejlfungerende mentale tilstand, idet begge disse grunde retfærdiggør, at han gøres politisk

uskadelig med hensyn til vor republiks almene vel.

Når vi først har taget disse kilder til rådighed stående midler, der kan tages i anvendelse for at redde vor republik fra det, der ellers faktisk ville blive dens omgående politiske død for præsident Obamas og hans britiske imperieherrers hånd, så vil vi snart have sikret de nødvendige forholdsregler for organiseringen af en udvikling mod vor republiks generelle, økonomiske genrejsning.

Forholdsregler for redningen

1. Fratag præsident Obama magten til at sabotere legitime forholdsregler til fjernelse af denne præsident fra sin magtposition, som han kunne forsøge at bruge til at forhindre lovmæssig støtte til genvedtagelsen af den oprindelige Glass/Steagall-lov, som den blev udformet under præsident Franklin D. Roosevelts retningslinjer.
2. Denne forholdsregel ville være tilstrækkelig til at lamme en korrupt præsident med det resultat, at hans brug af den magt, der ellers står til rådighed for ham, blokeres, begrundet i ***hans ulovlige blokering af den nødvendige, omgående genindførelse af den oprindelige Glass/Steagall-lov.***
3. Denne ***legale aktion imod ham*** adskiller den gæld, der er af legal karakter, fra de spekulationsformer, der knytter sig til virksomheder som »Wall Street« og dens lige i udlandet.
4. USA's lov må forbedres med det formål at erstatte begrebet monetarisme gennem [indførelse af] ***et amerikansk, forfatningsmæssigt nationalt kreditsystem.***
5. Eftersom resterne af den monetære kredit, der kan bjærges i USA, som findes som den tilbageværende regnskabsmæssige amerikanske kredit, ikke vil være tilstrækkelig til at sætte en genrejsning i gang, skal en kredit i amerikansk dollar anvendes som middel til

sådanne indbefattede missioner som:

A. Genrejsningen af hver af delstaternes essentielle funktioner, og

B. Udnyttelsen, i form af kreditsystemet, af mellemlange og langfristede investeringer i en højere orden af energigennemstrømningsintensitet pr. capita, end vi for øjeblikket oppebærer, med vægten lagt på en afslutning af den nuværende undertrykkelse af den højere intensitet i termonuklear fusion, som behøves for en virkelig moderne økonomi: en intensitet på rumalder-niveau inden for de teknologiske hovedanvendelsesområder.

JFK tilbageviste Malthus

EIR, 18. oktober 2013 – Den 22. oktober 1963 aflivede præsident John F. Kennedy den britiske økonom Thomas Malthus'[1] folkemorderiske teori om, at befolkningstilvækst uvægerligt overskrider evnen til at producere fødevarer og medfører hungersnød.

I en tale til National Academy of Sciences, en måned før han blev myrdet, erklærede Kennedy: »For halvandet århundrede siden argumenterede Malthus med, at mennesket, ved at opbruge alle ressourcer, der står til dets disposition, i al evighed ville presse grænserne for midler til at opretholde livet og således ville dømmes menneskeheden til en uendelig fremtid med elendighed og fattigdom. Vi har nu håbet om og, mener jeg, vished for, at Malthus ikke gav udtryk for en naturlov, men blot den daværende begrænsning af videnskabelig og samfundsmæssig visdom.«

Kennedy fortsatte med at foreskrive den regeringspolitik, det videnskabelige fremskridt og internationale samarbejde, som behøvedes for forøgelsen af udkommet til at ernære en voksende befolkning:

»Det sande eller falske i [Malthus'] forudsigelse vil nu, med de redskaber vi har, afhænge af vore egne handlinger ... Jorden kan blive en ødsel moder for alle de mennesker, der vil fødes i de kommende år ...

Overflod vil nu være afhængig af anvendelsen af solid, biologisk analyse af landbrugsspørgsmål, og i det lange løb må svaret på utilstrækkelig fødevareproduktion, som medfører elendighed, findes i ny forskning og nye eksperimenter, og den succesrige anvendelse af ny viden vil kræve tæt samarbejde med andre nationer.«

Præsidenten foreslog fælles internationalt, videnskabeligt arbejde, ny infrastruktur og atomkraft til at løse sådanne spørgsmål som udvikling af ressourcer, beskyttelse fra katastrofalt vejr og til overvindelse af fattigdom.

-Michael Kirsch og Anton Chaitkin

[1] Thomas Malthus 1766-1834

**Helga Zepp-LaRouche:
Forbundsvalg i Tyskland:
Fremtiden bliver ganske**

anderledes; osteklokken over Tyskland sprænges!

21. september – Forbundsdaysvalgkampen i Tyskland 2013 vil engang gå over i historien som det mest ekstreme eksempel på, hvordan et etablissement, der af historien principielt allerede er sat ud af spillet, skruppelløst har forsøgt at holde enhver virkelighed ude af debatten for ikke at sætte sin egen forbliven ved magten på spil. For det måtte være bange for, at den politiske stilling ville blive forskudt, hvis vælgerne havde begrebet, hvad det virkelig drejede sig om. Ironisk nok gjorde det derfor heller ingen grundlæggende forskel, hvilken koalition, der kom til at stå ved roret, fordi ingen koalition rent intellektuelt var i stand til at sprænge grænserne for det postdemokratiske akvarium, som Tyskland var forfaldet til.

Da der ikke er nogen tvivl om, at alle de ledende repræsentanter for disse partier udmærket vidste, at de af EU og finanseliten anviste drakoniske forholdsregler ville skære befolkningens levestandard ned og sågar forkorte dens liv, drejer det sig om et bevidst bedrag, om svig over for vælgerne. For efter valget vil det, i forbindelse med finansårets afslutning, meget hurtigt stå klart, at ikke kun Grækenland behøver en ny redningspakke. Det eskalerende, økonomiske sammenbrud af alle de sydeuropæiske lande vil bringe det mislykkede euroeksperiment frem for dagens lys. Alt tyder på, at der meget snart forestår en disintegration af hele det transatlantiske finanssystem, fordi det ikke er en enkelt bank, men derimod hele systemet med »Too-big-to-fail«-bankerne, der angiveligt er for store til, at man kan lade dem gå bankerot, som truer med at gå ned.

For netop dette tilfælde kører Federal Reserves, ECB's (Den

europæiske Centralbank), Bank of England, EU-kommissionens, FSB's (Federal Stability Board), BIS' (Den internationale Betalingsbank) og finansministeriernes forberedelser på højeste gear for at sætte den såkaldte »Bail-in«, også kaldet Cypern-modellen, i værk. Gennem denne skal, nøjagtig, som det er sket i Cypern siden marts måned i år, bankernes kontoindehavere – i Detroit ramte det de kommunale pensionsfonde – betale, og en stor del af deres anbringelser skal, efter et kreditorhierarki, der begunstiger bankerne og derivatspekulation, eksproprieres. Hvis disse planer kommer til udførelse, vil det resultere i en kold ekspropriering af befolkningen, der radikalt vil reducere realøkonomien og befolkningens levestandard.

Den himmelråbende skandale består i, at planerne for den tiltænkte ekspropriering af borgerne først og fremmest blev holdt ude af valgkampen af de partier, der hidtil har været repræsenteret i Forbundsdagen. Protagonisterne har – som f.eks. den tidligere chefnationaløkonom for Deutsche Bank Thomas Mayer og den hessiske finansminister Thomas Schäfer gjorde det ved et arrangement i Konrad Adenauer-stiftelsen i Wiesbaden – udelukkende på »interne« møder istemt inderkredsen, at Cypern-metoden er »uden alternativ«. Kun, når aktivister fra BüSo1 bragte emnet op på andre partiers valgarrangementer, blev det kommende krak og hensigten om at vælte spekulationsgælden over på borgernes formuer præsenteret for det vantro publikum. Fuldstændig kynisk – og et bevis på, at den planlagte ekspropriering på forhånd var aftalt spil – var derimod den vittige bemærkning i et Heute-show om, at en kommende, stor koalition efter valget ville sende vore konti på en »Cypern-ferie«. Federal Reserves chef, »Helikopter-Ben« Bernanke, vovede da heller ikke på Federal Reserves seneste »FOMC«2-møde at fjerne sig fra politikken med den vidunderlige (hyperinflationsskabende) pengetrykning, vel vidende, at sammenbruddet, uden en permanent tilførsel af praktisk talt ubegrænset likviditet, øjeblikkeligt ville være blevet udløst. De, der forfægter globaliseringens højrisikospekulation, har

allerede længe opført sig som junkies, der ikke kan klare sig uden det næste skud.

Men endnu et korthus vil styrte sammen i Tyskland: den model for energiskift, som hele verden griner ad, hvor nedlæggelse af atomkraft blev besluttet over hals og hoved, uden at man blot tilnærmelsesvis havde udarbejdet et praktisk gennemførligt koncept for et økonomisk alternativ. På vegne af forbundsregeringen kræver institutter og eksperter nu en såkaldt præmiemodel, med Loven om fornybare energiformer (EEG, Erneubare-Energien-Gesetzes) som forbillede, en slags ophugningspræmie for opvarmningsmodernisering, der truer med at blive endnu dyrere end fremstødet for øko-strøm. Heinrich Böll-stiftelsen, der står De Grønne nær, ved også allerede, hvem der skal betale for det: Et fordelingsystem skal vælte udgifterne over på alle kunderne. De mellemstore foretagender, som har mulighed for det, forsøger at flytte deres virksomheder til udlandet, og mange andre trues af snarlig insolvens.

Tyskland står i flere henseender foran GAU («grösste anzunehmende Unfall», det værst tænkelige uheld). Fru Merkels succes, gennem sin »asymmetriske demobilisering« af befolkningen, hvor hun har haft held til at holde enhver virkelighed ude af valgkampen til fordel for de skindebatter, som PR-eksperterne har udvalgt, truer med at hævne sig, når den del af befolkningen, som det endnu går godt for, meget snart styrter ned på sammenbruddets hårde gulv fra eventyrtilen i luftkastellet, som er blevet understøttet af medierne. En anden, voksende andel af mennesker i vort land har imidlertid længe vidst, at de bogstavelig talt bliver forrådt og solgt – fra Hartz-43 og Én-euro-jobs4 til nedskæring af pensioner og planlagt konfiskering. Men krisen i Tyskland har en endnu mere dybtgående dimension.

Skandalen med NSA (National Security Agency) har endnu engang råbt det smerteligt ind i bevidstheden: Vi er ikke en suveræn nation, og – hvilket hænger nøje sammen hermed – en stadig

større del af befolkningen svæver i et virtuelt, historieløst vakuum, tilsyneladende uden noget som helst forhold til de kulturelle rødder, som yngre mennesker ofte ikke engang kender navnene på. Forandringen af adfærden, gennem »Kongressen for Kulturel Frihed«, en gigantisk CIA-operation efter Anden Verdenskrig med det formål at forandre den tyske bevidstheds aksiomatiske fundament ved hjælp af socialteknik, har præsteret et godt stykke arbejde: Kun relativt få identificerer sig i dag med den bedste epoke i tysk historie, den tyske klassicisme, eller med den virkelig enormt lange liste af banebrydende videnskabsmænd og opfindere, som tilsammen virkelig ville placere Tyskland på en af førstepladserne blandt denne planets nationer.

Fraværet af en kollektiv følelse af national identitet, forstærket gennem en stadig dybere mistillid til politik, hvis repræsentanter bliver opfattet som finansoligarkiets udøvende embedsmænd, har produceret en farlig tilstand af politisk afmagt, som igen befordrer flugten ind i en åndsforladt forbrugsmentalitet og et indbildt fornøjelsessamfund. Med andre ord, så er det tyske samfunds identitet ekstremt skør, og i det øjeblik, hvor jorden forsvinder, og hverken de tekniske legetøjs sniksnak eller illusionen om ekstraferie hjælper med til at overkalke en indre tomhed, truer en implosion med uoverskuelige konsekvenser.

Der findes dog håb. Præsidents Obamas og hele den amerikanske og britiske krigsfraktions stjerne er i færd med at synke, der bliver flere og flere røster, der, ligesom den tidligere CIA-analytiker Philip Giraldi, kræver en rigsretssag imod Obama, fordi efterretningstjenesten efter hans ordre arbejdede sammen med USA's erklærede fjender, nemlig de af Saudi-Arabien finansierede al-Qaeda-grupperinger. Sandheden om terrorismens virkelige sponsorer, og først og fremmest Saudi-Arabiens efterretningschef og tidligere ambassadør i Washington, Prins Bandar bin Sultans uheldsvangre rolle, trænger ind i selv Wall Street Journals spalter, og så meget desto mere forstærkes

Kongressens vilje til at komme til rette med de forræderiske elementer i egne rækker. Virkeligheden vil slå igennem, også selv om de tyske medier opfører sig, som DDR's Schwarze Kanal i sin tid gjorde.

Der er også håb af den grund, at BüSos idéer slår igennem, også selvom valgresultatet snarere genspejler det postdemokratiske akvariums dynamik end den strategiske virkelighed. For den kinesiske præsident Xi Jinping har på den seneste konference for Shanghai-organisationen for Samarbejde (SCO) sat opbygningen af Den nye Silkevej mellem Kina, Centralasien og mange nabostater på dagsordenen, og dermed det program, som BüSo efter Sovjetunionens opløsning har udviklet i form af Den eurasiske Landbro. For Tyskland bliver samarbejdet med nationerne omkring Stillehavet løsningen, når det transatlantiske finanssystems og euroens sammenbrud, såvel som det mislykkede energiskift, har gjort det klart, at det postindustrielle, grønne, monetaristiske paradigme var en tragisk vildfarelse.

Der er gode chancer for, at USA atter indfører Glass/Steagall-bankopdelingssystemet – til fordel for dette taler bl.a., at de seks store Wall Street-banker stille og roligt allerede satser på det og flytter deres mest risikobetonede derivatforretninger til offshore-markeder. Når dernæst et USA, der er vendt tilbage til sine republikanske traditioner, Rusland, Kina, Japan, Sydkorea, Indien og andre nationer sætter et forceret program for udviklingen af kernefusion i gang og virkeliggør den næste, højere, økonomiske platform, så har det suveræne Tyskland, som har befriet sig fra EU-diktaturets krampegreb, fornuftige partnere til udviklingen af vor planet, som ikke er noget akvarium, men en del af vort solsystem og vor galakse. (For øvrigt har Voyager 1 netop forladt vort solsystem og er gået ind i det interstellare rum.)

Tyskland kan atter finde sin identitet! Vi kan igen blive digternes, tænkernes og opfindernes folk!

Hvordan man skaber ikke-inflationære krediter gennem et nationalt kreditsystem

Grundlaget for et samfunds udvikling er ikke penge, men kredit. I det unge USA sørgede finansminister Alexander Hamilton for etableringen af et kreditsystem, så det valutafattige og gældsplagede USA kunne opbygge sin realøkonomi. På afgørende tidspunkter i USA's historie er man gået tilbage til et sådant kreditsystem for at få nationen på ret kurs. Danmark kunne på lignende vis skabe billig, rigelig kredit til investeringer i infrastruktur og samfundsøkonomien.

Efter at vi gennem en Glass/Steagall-banksanering har ophævet statens forpligtelse til at indfri bank- og finansverdenens spillegæld for hundrede af mia. af kr. – og fjernet denne gæld fra bankernes regnskaber – vil de tilbageværende værdier i bankerne ikke være tilstrækkelige til at skabe den nødvendige kredit, som økonomien behøver for at fungere. Vi må derfor skabe en ny kilde til kredit.

Det kan ske ved en overgang fra det nuværende monetære system til den form for kreditsystem, der, under ledelse af det unge geni Alexander Hamilton, var den afgørende kilde til USA's transformation fra en samling gældsatte kolonier til en

supermagt. Det var det amerikanske kreditsystem, der, på trods af, at det undervejs blev saboteret en stor del af tiden, sikrede USA's overlevelse og udvikling.

Genindførelsen af dette kreditsystem er ikke blot en absolut nødvendighed, hvis USA skal overleve i dag, men er også et vigtigt forbillede for Danmark og Europa, hvis vi ønsker en lys fremtid, der ikke er afhængig af private finansinteresser og finansmarkedernes velvilje, men som i stedet giver os og andre nationer suverænitet og den frie vilje til at bestemme vor egen skæbne.

USA's første nationalbank

Inden for rammerne af et kreditsystem som det, USA's første finansminister Hamilton satte i værk i USA's tidlige år, er finanssystemet knyttet til den fysiske økonomi og gør det derved muligt at styre nationens opbygning med sigte på den fremtidige velstand og produktion. Dette gjorde det muligt for de amerikanske kolonier at sikre USA's faktiske, økonomiske uafhængighed, da man havde vundet kampen for sin politiske

løsrivelse fra Det britiske Imperium, i stedet for blot at have politisk uafhængighed af navn.

For de amerikanske, grundlæggende fædre betød national suverænitet ikke blot evnen til at drive udenlandsk aggression tilbage og sikre de nationale grænser; det krævede etableringen af et økonomisk system, der var i stand til at sikre den fortsatte udvikling af nationen og dens befolkning ved at begunstige stigningen i arbejdskraftens produktive evne gennem en nationalbank.

Allerede i 1781, før krigens slutning, skrev Hamilton til Robert Morris, den finansielle tilsynsførende for Den kontinentale Kongres, og forklarede sin idé:

»En Nationalbanks tilbøjelighed er at forøge offentlig og privat kredit. Industri forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og håndværk blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang. Den forvandler begge parters rigdom og indflydelse til en kommerciel kanal til gensidig nytte, der må tilbyde fordele, der er uvurderlige; der mangler et omsætningsmiddel, som denne plan yder gennem en form for skabende evne, der konverterer det, der således skabes, til et reelt og virkningsfuldt handelsinstrument. Det er udelukkende gennem en Nationalbank, at vi finder bestanddelene til en sund, solid og gavnlig kredit med sikkerhed i værdipapirer.«

Ved Uafhængighedskrigens slutning var den nyligt etablerede nation bankerot. En stor del af koloniernes fysiske økonomi var blevet ødelagt af kampene, og både den nationale regering og staterne befandt sig i en gældsklemme. Alene renterne på den totale gæld beløb sig til mere end hele den indkomst, der forudsås at stå til rådighed for den føderale regering.

Akkumuleringen af denne gæld, oven i den fysiske ødelæggelse, frembød en bister udsigt for den nyligt uafhængige nation og en umiddelbar trussel om landets disintegration, eller endog

generobring. Det var umuligt for den nye nation, med den utilstrækkelige magt, som var bevilget Kongressen i Konføderationens Lovparagraffer, at etablere et kreditsystem for at fremme en voksende nationaløkonomi med henblik på at honorere gælden.

Robert Morris, Alexander Hamilton, James Wilson, Gouverneur Morris, Benjamin Franklin, George Washington og andre af USA's grundlæggere var enige om, at en ny forfatning var påkrævet, som gav den nationale regering magt til at fuldføre de mål, der var skitseret i Uafhængighedserklæringen. Idet han som finansminister anvendte den nye forfatnings magt, omsatte Hamilton sin idé om kredit i praksis, som således gjorde det muligt at løse den tilsyneladende uløselige krise, hvor USA kun havde en masse gæld i stedet for det guld og sølv, der normalt var grundlaget for en valuta. Han udtænkte en plan for at sætte nationens aktive kapital fra landbrug og industri i arbejde, ved at skabe et finanssystem og en valuta, der var baseret på den fremtidige produktion, snarere end på guld, sølv og monetaristisk gæld.

Hamilton arrangerede overførslen af de forskellige koloniernes gæld til det føderale regnskab og forenede den således som en enkelt national gæld samtidig med, at han skabte muligheden for, at den kunne honoreres ved at blive knyttet sammen med kredit til nye fysiske investeringer. Begrebet gæld blev således redefineret som værende ikke blot monetaristisk gæld, men gæld blev en del af en proces, gennem hvilken investering i fremtiden skabte nye kilder til rigdom og hermed midlerne til at tilbagebetale denne investering – med andre ord: Det blev en gæld til fremtiden i stedet for en gæld til fortiden. Under Hamiltons kreditsystem blev den nationale gæld til en kapitalpulje, på grundlag af hvilken man kunne investere i opbygningen af den fysiske økonomi. Det, der kunne have været en forbandelse, blev til en velsignelse.

Hamiltons system etablerede det princip, at økonomiens og valutaens værdi blev fastsat på baggrund af den produktivitet,

der fremkom ved den fremtidige effekt af kreditten, snarere end de akkumulerede værdier fra fortiden. Benjamin Franklins hensigt om en papirvaluta, der var i overensstemmelse med den produktive omsætning, blev virkeliggjort gennem nationalbankens brug af en kreditvaluta. Det essentielle princip i kreditsystemet var ikke anvendelsen af pengesedler i stedet for guld og sølv, men snarere, at man førte en politik for udviklingen af hele den nationale økonomi, hvor den samlede nationaløkonomis produktive evne derfor understøttede valutaen, da valutaen blev en afspejling af den fremtidige økonomiske vækst.

Skab kreditter gennem Nationalbanken

Det danske folketing bør vedtage en ny lov, der bemyndiger Nationalbanken til at udstede op til 500 milliarder kroner i nationale kreditter¹, der udlånes til en rente, der kun marginalt overstiger den nationale inflation. Kreditterne kan udledes til følgende kategorier af projekter:

Store infrastrukturprojekter. Det kan være statsejede, brugerbetalte projekter, som f.eks. bygningen af Femern Bæltforbindelsen, Kattégatforbindelsen og Vestsinger/Helsinborgtunnelen. Det kan også være motorveje, jernbaner eller magnettogbaner, samt hospitaler og Lærestatter.

Opbygning af højteknologisk potentiale. Opbygning af produktionssektorer i Danmark, der gør brug af ny teknologi og derigennem skaber et potentiale for øget fremtidig højteknologisk eksport. Det kan f.eks. være opbygningen af en dansk produktion af kernekraftværker, fusionskraftværker eller anden produktion, der involverer kernefysisk forskning og rumforskning. Forskning og produktion af brintbiler og brændselscelleteknologi. Udviklingen af nye keramiske

materialer, superledere, nanoteknologi etc.

3. Kredit til nye anlægsinvesteringer i industri og landbrug.

Nationalbanken vil udstede kreditterne og udbetale dem, efterhånden som de behøves for opbygningen af de forskellige projekter. Projekter af type 1 vil have en tilbagebetalingstid på op til 30-50 år. Disse lån administreres direkte af Nationalbanken. Lån af type 2 og 3 vil administreres gennem de lokale banker på vegne af Nationalbanken. Kunder, der måtte ønske lån af type 2 og 3, retter henvendelse til deres lokale pengeinstitut, der sammen med kunden laver en plan for projektet. Banken sender så en ansøgning til en kreditkomité under Nationalbanken, der bevilger lånet. Det lokale bank kan også tilbyde en pakkedløsning, hvor nationalbankkreditten suppleres med en kredit fra det lokale pengeinstitut på kommercielle vilkår. Det lokale pengeinstitut holder øje med projektet og sørger for udbetaling af lånets raten, efterhånden som projektet skrider frem. Det lokale pengeinstitut administrerer også tilbagebetalingen af lånet. Disse lån vil have en tilbagebetalingstid på 3-20 år, alt efter projektets omfang. Som modydelse for det lokale pengeinstituts arbejde betaler kunden et halvt procentpoint over nationalbankens udlånsrente, der tilfalder pengeinstituttet.

Fodnoter: 1. Da de af Nationalbanken udstedte kreditter (delvise udlånes til investeringer, der øger produktiviteten i den danske fysiske økonomi, bidrager de ikke til øget inflation. Hvis man derimod bare pumper penge og kredit ud i økonomien, f.eks. i form af hjælpepakker til finanssektoren, er der en akut fare for inflation.

Fysisk produktivitet

Hamilton skrev i sin »Rapport om Produktion« fra 1791 til Kongressen om virkningerne af sit system:

»Det nye system fungerer som en ny kraft til industrifremstilling; det har, inden for visse rammer, en tendens til at forøge den reelle rigdom i et samfund, på samme måde som penge, som en driftig landmand låner til investering i forbedringer af sit landbrug, sluttelig vil tilføre ham reel rigdom.«

Hamiltons kreditbaserede valuta satte hele landets aktive kapital i bevægelse. Idet han reflekterede over det system, som han havde konstrueret, skrev han i sin endelige »Rapport om Offentlig Kredit« i 1795:

»Offentlig kredit. . . er en af hoveddrivkræfterne bag nyttig foretagsomhed og lokale forbedringer. Som erstatning for kapital er det lidt mindre nyttigt end guld og sølv, inden for landbrug, handel, produktionsvirksomhed og håndværk. . . En person ønsker at gå i gang med at opdyrke et stykke land; han køber på kredit, og med tiden betaler han købsprisen med produkterne af den jord, som hans arbejdskraft har forbedret. En anden etablerer sig inden for handel; med en kredit med sikkerhed i hans retskafne karakter søger han, og finder ofte, midlerne til, med tiden, at blive en rig handelsmand. En tredje starter en forretning som fabrikant eller håndværker; han er dygtig, men har ingen penge. Det er ved hjælp af kredit, at han bliver i stand til at skaffe værktøjet, materialerne og selv det udkomme, som han behøver, indtil hans virksomhed har forsynet ham med kapital; og selv da skaffer han, fra en etableret og forøget kredit, midlerne til at udvide sine foretagender.«

I Hamiltons »Rapport om Produktion« stadfæstede han det essentielle, økonomiske princip som et fysisk system for

produktivitet. Den primære værdimåler er ikke kapital, men de intellektuelle evner, som forøger arbejdskraftens produktive evne. Ligesom Winthrop, Mather og Franklin før ham anskuede Hamilton ikke valuta som rigdom i sig selv, men som regeringens forfatningsmæssige forpligtelse til at fremme videnskabelig opfindsomhed og iværksætterånd. Målet for kreditsystemet var ikke at producere med det formål at få penge, men at bruge kredit som middel til at øge arbejdskraftens produktive evne.

Nøglen til Hamiltons løsning var hans enestående forståelse af, at sand rigdom ikke findes i penge. Som han fastslår det: »Produktionen forøges, vareudbuddet mangedobles, landbrug og produktionsvirksomhed blomstrer, og heri består statens sande rigdom og fremgang.« Det var dette, og kun dette, der gav De Forenede Staters papirvaluta en kreditfunktion.

John Quincy Adams

På trods af succesen med kreditsystemet i USA's første år, lykkedes det efterfølgende for de private finansielle interesser, med centrum i Det britiske Imperium, der afskyede denne konkurrent til deres magt over økonomien, at få svækket kreditsystemet og dets tilførsel af kredit til opbygning af den nationale velstand. Da den første nationalbanks charter udløb i 1811 blev det ikke fornyet, og selv om en ny nationalbank blev etableret i 1816, så kom USA's økonomiske genrejsning først, da Nicholas Biddle blev chef for nationalbanken i 1823.

Biddle var glødende tilhænger af Hamiltons idéer og arbejdede under ledelse af økonomen Mathew Carey på at genoprette USA's valuta og fysiske økonomi efter spekulationens hærgen. Under hans ledelse af nationalbanken, som tidligere under Hamiltons, indgik man fremtidsorienterede kreditaftaler snarere end at omsætte den fremtidige, potentielle rigdom til penge til nutidige betalinger. Det var Biddles princip at beskytte og nære økonomiens langsigtede virksomhed, snarere end at tillade

den at blive offer for krav om omgående betaling, især betaling i guld og sølv. Landets økonomi blev i stand til at vokse i forhold til sin potentielle produktionsevne, snarere end gennem kunstig kontrol.

Under Biddles embedstid fremmede Banken, hvad der skulle vise sig at blive en af de mest teknologisk eksplosive perioder i amerikansk historie. I 1824 gennemførte formanden for Repræsentanternes Hus, Henry Clay, en lov om beskyttelsestold for at beskytte amerikansk produktion, sammen med General Surveying Act (Loven om landopmåling), som bemyndigede anvendelsen af personel fra den amerikanske hær til bygning af civile ingeniørprojekter. Med disse love på plads, og med Biddle som bankens leder, var jorden gødet for John Quincy Adams, der blev valgt som præsident i 1825.

Før 1820 var der ikke en eneste jernbane, kun få kanaler, en jernindustri, der var brudt sammen, ingen moderne fabrikker af betydning, ingen udnyttelse af dampkraft til industriformål, kun maskiner af træ i fabrikkerne og stort set ingen offentlige skoler.

John Quincy Adams' præsidentskab forandrede alt. Man begyndte at bygge kanaler og veje i forceret tempo, hvilket åbnede for bosættelser i den vestlige del af Amerika. Kulminer blev udbygget med byområder, hvilket skabte de store industribyer i Midtvesten. Jernindustrien blev genfødt under toldbeskyttelse, efter mere end et århundredes undertrykkelse siden lukningen af Saugus-jernværket.

Tusinder af kilometer af jernbaner blev bygget, med ingeniører fra militærakademiet i West Point som konstruktører af den store Baltimore- og Ohio-jernbane. Seks andre jernbanelinjer blev ligeledes planlagt og udarbejdet. Finansieringen og planlægningen af disse foretagender blev koordineret med føderale, delstats- og lokale myndigheder og USA's nationalbank, der fremmede og styrede hele det nationale program og koordinerede både den offentlige og private,

finansielle investering i infrastruktur og industri.

Efterhånden som mere landbrugsjord blev opdyrket, flere fabrikker blev etableret og flere transportnetværk til transport af landbrugsvarer og kul til fabrikkerne blev fuldført, steg mængden af bankkredit, der kunne sættes i omløb, proportionelt, idet den først fordobledes og siden tredobledes i løbet af dette årti.

Under kreditsystemets korrekte funktion forvandlede betydningen af gæld. Delstaternes gæld for infrastruktur var ikke længere blot en monetaristisk forpligtelse, men blev betalt af den fremtidige udvikling af industrier. Den gæld, der skabtes til forbedringer i landet, og personlig gæld inden for landbrug og produktion, var ganske enkelt en del af den voksende økonomi under kreditsystemet. De stater, der havde påtaget sig stor gæld for kanaler og veje, planlagde udviklingen af jern- og kulindustrier og nye transportveje for de nye landområders produktion. Disse nyligt udviklede landområder og industrier langs med infrastrukturvejene forøgede indtægterne til op imod ti gange mere end den oprindelige investering.

Påtvungen monetarisme

På trods af den utrolige fremgang under denne genetablering af kreditsystemet lykkedes det Det britiske Imperium, ved hjælp af den yderst effektive britiske agent Aaron Burr og en effektiv brug af pressen, samt en del-og-hersk-praksis i det politiske liv, at skabe et katastrofalt skifte i USA's udvikling. Burr fik etableret en alliance mellem slaveejerinteresserne i syd og finanskredsene under ledelse af Martin Van Buren i nord. Denne alliance fik, ved brug af effektiv populisme, Andrew Jackson indsat som præsident.

Under Jackson-administrationen blev der iværksat en intens kampagne for at forære alle statens værdier til forskellige interessegrupper, og efterfølgende brugte man alle lovlige og

ulovlige midler for at få stoppet nationalbanken og dens velstandsskabende vækstpolitik. Jackson-administrationens tiltag lykkedes med at få kollapset kreditsystemet og fremprovokerede »Panikken i 1837«, som ledte til en årelang depression.

»Markedslovene« fortrængte det almene vel. Den efterfølgende Van Buren-regering krævede betaling af gæld i nutiden, uanset de fremtidige omkostninger og spildet i fortiden. Gyldige kreditaftaler blev angrebet som ødselhed og årsag til krisen på trods af, at krisen i virkeligheden var skabt med overlæg af dem, der havde styret Jackson-regeringen. Kredit blev erstattet af nedskæringer som middel til at berolige »markedet«, med gældens »rigtige« niveau bestemt på basis af et monetært snarere end et fysisk grundlag. Man prædikede den falske doktrin, at markedet selv ville frembringe det rette udbud og den rette efterspørgsel af produktion uden et overordnet program for nationsopbygning.

Snarere end at blive hyldet som en stor Demokrat og »en mand af folket«, bør Jacksons brutale ødelæggelse af nationalbanken ses som et af de største forræderier, der er begået i USA's historie.

Abraham Lincoln

Da Abraham Lincoln blev præsident i 1860, var der, aftenen før sydstaternes løsrivelse, ikke færre end syv tusind forskellige valutaer i omløb i USA – en nation, der var håbløst splittet, og hvor Hamiltons forfatningsmæssige føderation næsten var gået tabt. For at redde Unionen var det nødvendigt at genoprette det nationale banksystem. Med de private New York-bankers tiltag for at afskære strømmen af indtægter til finansministeriet ved at ophøre med at købe statsobligationer og blokere for aftaler om udenlandske lån, kom finansministeriets pengesedler i miskredit, hvilket forårsagede en blokering af tilgængelig kredit. For at udmanøvrere denne finansielle krigsførelse imod nationen og

finansiere den krig, der skulle redde republikken, etablerede Lincoln en ny, national kilde til kredit.

Legal Tender Act (Loven om Lovligt Betalingsmiddel) fra 1862 bemyndigede udstedelsen af »USA's pengesedler« (eller »greenbacks«) med det formål at »finansiere USA's varierende gæld«. Med Kongressens vedtagelse af denne lov tog regeringen atter kontrol over den nationale valuta. Lincolns økonomiske rådgiver, Henry Carey, gjorde forbindelsen til den tidligere nationalbank tydelig, idet han i 1868 skrev:

»USA's nationalbank gav os ikke en møntvaluta; dens sedler var gangbare næsten pga. samme grundlæggende hypotese, der har gjort de udstedte, lovlige betalingsmidler (under Legal Tender Act) anvendelige.«

Lincoln tredoblede statsudgifterne for at finansiere krigen, idet han udstedte 450 millioner i greenbacks. Samtidig gik han i gang med at fjerne de tusinder af separate – og ofte falske – valutaer gennem en reorganisering af national bankpraksis. En stribe love konverterede delstatsbanker til nationale, forenede, lovregulerede enheder, der tillod koordineringen af et nationalt banksystem, som kunne udstede national kredit. Dette landsdækkende banksystem blev grundlaget for genetableringen af en enkelt valuta og genindførte således den af forfatningen bemyndigede føderale kontrol over nationens valuta og finansforhold.

Således lykkedes det faktisk for Lincoln at få princippet om offentlig kredit og om en national bank til at genopstå. Men systemet med national kredit kom, som tidligere under Jackson og Van Buren, atter under angreb fra den efterfølgende Andrew Jackson-regering. Finansminister Hugh McCulloch, i samarbejde med den britiske agent og Lincoln-desertør David Wells, indskrænkede helt unødvendigt Lincolns legale betalingsmiddel, i modstrid med industriens faktiske formåen og behov. Den efterfølgende økonomiske krise i 1870'erne, såvel som alle de

efterfølgende kriser, som f.eks. efter mordet på præsident McKinley, i perioden 1929–1932 samt i dag, forårsagedes af den overlagte ødelæggelse af industriøkonomien og det dermed forbundne kreditsystem.

Franklin Roosevelt

Mordet på Lincoln blev efterfulgt af mordene på to andre nationalistiske præsidenter, James Garfield i 1881 og William McKinley i 1901. Arven efter Hamilton gik atter tabt, og under præsident Wilson blev ethvert tilbageværende levn efter et nationalt banksystem erstattet af det forfatningsstridige føderale banksystem, Federal Reserve. Langtidsinvesteringer i nationens fremtidige udvikling blev i stigende grad fortrængt af en kultur med hasardspil og vild spekulation. Denne boble eksploderede i krakket i 1929, der markerede den værste depression, som nationen nogen sinde havde stået overfor. Aftenen før Roosevelts indsættelse var arbejdsløsheden på over 20 %, to tredjedele af staterne havde truffet nødforanstaltninger for at lukke deres banker, og industriproduktionen var det halve af, hvad den havde været før krakket.

Man kan lære en afgørende lektie af Franklin Roosevelts tilnærmelse til kreditprincippet under USA's første nationalbank. Roosevelt var nødt til ikke blot at reorganisere bankerne, men også etablere et princip om kredit, som ellers ikke eksisterede. Hans regering reorganiserede bankerne, ikke for bankernes skyld som sådan, men for at gøre dem i stand til at operere i den nye sammenhæng med princippet om kredit, som han tilsigtede, med en plan for »Kreditinstitutioner for Industri«, der sluttelig blev til den udvidede Reconstruction Finance Corporation (RFC). Roosevelt anvendte RFC, der var blevet skabt under Hoover for at indfri finansielle institutioner, som et surrogat for en nationalbank, idet han udvidede den kraftigt til sluttelig at yde, hvad der svarer til en billion dollars i nutidige tal.

RFC og lignende tiltag fremskaffede finansieringen til de store projekter på Roosevelts tid, der gennemførtes af sådanne institutioner som Public Works Administration, Works Progress Administration, Rural Electrification Administration og Tennessee Valley Authority (TVA), som sammenlagt gav beskæftigelse til millioner af amerikanere og dramatisk forøgede nationens produktive evne gennem elektricitet, navigation, landbrugsuddannelse, vandprojekter og transport. Disse projekter kunne ikke være blevet finansieret ved at tage lån og sælge obligationer i et klima med alvorlig økonomisk depression. Regeringen greb snarere ind for at sikre, at projekter, hvis fysiske, produktive resultater ville mere end opveje omkostningerne ved deres konstruktion, ikke blev forhindret på grund af manglen på tilgængelig kapital, der var nødvendig for deres gennemførelse. RFC-udlån og TVA-lån blev både direkte tilbagebetalt, og kom også indirekte mangefold tilbage gennem statens øgede skatteindtægter, som et resultat af den forøgede produktivitet.

Ved at kanalisere kredit over til specifikke projekter var Roosevelt i stand til at sikre, at kredit gik til projekter, som ville give indtægter, snarere end blot at give statslån og hjælp til banksektoren generelt, som præsident Hoover havde gjort det. Roosevelt opnåede et fungerende kreditsystem, hvor en stigende mængde af finanssystemet var knyttet til realøkonomien snarere end til bankerne. De fysiske fremskridt opbyggede den industrielle styrke, der senere gjorde det muligt at imødekomme den omfattende forsyningsmæssige logistik, der var nødvendig for at vinde Anden Verdenskrig. Det ville ikke have været muligt uden Roosevelts tilbagevenden til den amerikanske tradition for et nationalt kreditsystem.

Kreditsystem i dag

USA's økonomi er i de fem årtier, der er gået siden mordet på præsident Kennedy i 1963, blevet lagt i ruiner gennem et skifte fra en national strategi for økonomisk udvikling og

promovering af videnskab og teknologisk fremskridt, til en politik, hvor private finansinteresser får lov til at diktere den økonomiske udvikling. Det har nået punktet, hvor Detroit's nylige bankerot blot er symbolet på, hvad der venter mange andre byer og delstater. Ligeledes er USA som nation fanget i en gældsfælde, som man kun kan komme ud af, hvis man genindfører Glass-Steagall og vender tilbage til sit oprindelige kreditsystem, som man har gjort det på afgørende tidspunkter gennem de seneste 230 år.

Men USA er ikke det eneste land, der lider under årtiers monetaristisk dårskab. Det gør størstedelen af den vestlige verden også – Danmark inklusive. Vi må derfor lære af det amerikanske kreditsystem, så vi kan skabe vor egen version af det og dermed sikre, at vi tager magten over vor skæbne ud af hænderne på finansverdenens private finansielle interesser og lægger den tilbage, hvor den hører hjemme: I hænderne på folkevalgte politikere og institutioner, der er underlagt vor nationale kontrol, og som har til formål at sikre det almene vel for såvel os i dag, som for de mange generationer, der forhåbentlig vil følge efter.

Stop 3. Verdenskrig: Erklæring af Lyndon LaRouche, 14. september

1. »Den russiske præsident Putins initiativ om at lade Syrien underskrive konventionen om kemiske våben og, på en Genève-II-konference sammen med Obama-regeringen, arbejde hen imod en omfattende fred, er ekstremt

vigtigt. Han har åbnet muligheder for præsident Obama, der ellers ikke ville have været til rådighed. I denne henseende bør det igangværende russisk-amerikanske diplomati til fulde støttes.

2. Selv om vi støtter dette initiativ, må en vigtig, advarende bemærkning føjes til. Præsident Obama mister mere og mere kontrollen over sit præsidentskab. Han anses i vid udstrækning for at være en »lam and«, og han er i tiltagende grad i færd med at miste den støtte og troværdighed, som han tidligere – med rette eller urette – nød. Han forsøger at gemme sig bag udenrigsminister Kerry. At antage, at denne præsident skulle kunne yde et vedvarende og pålideligt bidrag til denne følsomme, diplomatiske proces, ville derfor være en farlig fejltagelse.
3. Der findes helt åbenbart kræfter i USA og den øvrige verden, der er rasende over, at præsident Obama har fjernet sig fra sit tilsagn om at gennemføre et militærangreb mod Syrien, selv uden Kongressens eller FN's Sikkerhedsråds tilladelse. Disse kræfter – heriblandt Saudi-Arabien, Tyrkiet, Storbritannien og Frankrig – kunne eventuelt forsøge at sabotere det russisk-amerikanske initiativ. Det antydes allerede, at der fra bestemte kredse i Kongressen gøres seriøse forsøg på at anbringe en »giftpille« i forhandlingsprocessen for at sikre, at denne mislykkes.
4. Trods disse faktorer, der komplicerer tingene, har Putins initiativ og de seneste dages samtaler i Genève formindsket den umiddelbare fare for en ukontrolleret konflikt i Syrien, der ville kunne føre til en atomkrig.
5. Krisen i det globale, anglo-hollandske system bliver til syvende og sidst ikke overvundet, selv om det skulle lykkes dette initiativ at rydde en umiddelbar, mulig udløsning af en verdenskrig af vejen. Det store spørgsmål afgøres af, om Glass/Steagall-bankopdelingsloven i den nærmeste fremtid bliver genindført i USA, og om et kernefusionsdrevet

Nordamerikansk Vand- og Elektricitetssamarbejde (NAWAPA 21) og dermed forbundne, transatlantiske storprojekter bliver påbegyndt.«

»Grøn« er ved at slå os ihjel

Råddenskabene er så vidt udbredt, at de fleste mennesker ikke længere lægger mærke til dem; men grøn ideologi og politik er i færd med at slå os ihjel. Samtidig med, at vi lukker Wall Street ned, er det vores komplementære politik at lukke den grønne politik ned og igen komme i gang med økonomisk fremgang.

Intet område af verdensøkonomien har undgået ødelæggelse gennem den grønne politik, der er blevet finansieret og gennemtvunget af de store Wall Street-financierer og anglo-hollandske ditto. Nemlig:

Energi: Takket være grøn sabotage af nuklear fission og fusion, lever store dele af verdens befolkning uden livreddende elektricitet og er dømt til elendige, korte liv, for ikke at tale om virkelig, miljøbestemt fornedelse.

Vand: Grøn politik har dræbt de fleste af de betydeligste vandstyringsprojekter, der har været fremme på tegnebordet siden TVA [Tennessee Valley Authority], under påskud af at redde »naturen« og »de sparsomme ressourcer«, og har således prisdrevet menneskeheden til ødelæggende oversvømmelser, tørke, vandbårne sygdomme og fødevaremangel.

Fødevarer: Den grønne politik har systematisk angrebet de videnskabelige investeringer og tilnærmelser til udvidelsen af verdens fødevareforsyning, idet den benytter perverterede argumenter, der favoriserer lokale landmænd og »naturlige«

fødevareremner for at maskere planen om at reducere verdens befolkning.

Befolkning: Ved hjælp af den kunstigt skabte knaphed på energi, vand og fødevarer har den grønne bevægelse direkte angrebet menneskets kerneidentitet som et skabende væsen og har derved retfærdiggjort en politik, der afskriver hele befolkningsgrupper som »overflødige« eller som »liv, der ikke er værdige at leve«. Dette nedværdigende koncept om menneskeheden som »blot endnu en dyreart« indeholder potentiale til at tilintetgøre mange flere menneskeliv, end alle de ovenfor nævnte materielle afsavn.

Den »grønne« politik må afskaffes! Den er i modstrid med den menneskelige eksistens' virkelighed, som har været afhængig af, at mennesket har anvendt sine skabende evner til at forøge sin magt over naturen gennem forøgelsen af energigennemstrømningstætheden. Enten gør mennesket fremskridt mht. viden og produktiv evne, eller også dør det.

Frem til omkring det tidspunkt, hvor mordet på John F. Kennedy skete, var denne idé om fremskridt, frem for alt andet, indlejret i den amerikanske identitet. Denne idé havde smittet til hele sektioner af verden – Tyskland, Japan, Rusland og andre dele af Europa og det amerikanske kontinent. Det var en idé, der med enorm kraft havde inspireret folk til at udføre store foretagender og projekter, der stadig den dag i dag opretholder civilisationen.

Det er netop årsagen til, at verdens førende finansoligarki, centreret omkring de anglo-hollandske monarkier, optrappede sin »grønne« bevægelse i 1960'erne. Denne bevægelses kerneinfrastruktur, der er skamløst baseret i racehygiejnebevægelsen, var der allerede, men fra 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne voksede den kraftigt – gennem Verdensnaturfonden, Grænser for Vækst, »anti-atomkraft« og den perverterede rock-narko-sex-modkultur, der i dag er den dominerende kultur i den globaliserede verden. Deres plan, som

Lyndon LaRouche har understreget, og som den grønne bevægelses dokumenter og talsmænd gentagne gange åbenlyst har erklæret, er at reducere det menneskelige befolkningstal, som de kalder en »cancer« på Jorden, fra det nuværende godt 7 milliarder, til et angiveligt »bæredygtigt« befolkningstal på mindre end 1 milliard.

Der kan ikke være nogen »bæredygtig«, menneskelig eksistens uden teknologisk fremskridt! Enten gør mennesket fremskridt mht. sin magt og sine intellektuelle evner, eller også dør det. Den grønne ideologis mentale råddenskab vil meget let falde bort, efterhånden som vi atter indlader os på store projekter, men vi må direkte identificere den som det onde, den er.

»Grøn« skal, sammen med Wall Street, væk!

Foto: Norris Dam fra 1936, en projekt i TVA

Hvad helvede er JPMorgan Chase?

HOVEDARTIKEL

EIR, 24. juni, 2013

Det blotte navn, JPMorgan Chase, er indbegrebet af arven efter det britiske banksystem i Amerika. På den ene side er der JPMorgan, der i det væsentlige er den amerikanske gren af en britisk bank, der blev grundlagt af amerikanere i London i begyndelsen af det 19. århundrede. På den anden side er der efterkommeren af Manhattan Bank (bedst kendt som Chase

Manhattan), en institution, der blev indregistreret i 1799 af Aaron Burr på basis af den svigagtige påstand, at de ville forsyne New York City med ferskvand.

For det tilfælde, at nogen ikke tror, denne arv er i live og har det godt i JPMorgan Chase, som den uforskammede Jamie Dimon nu er chef for, så bemærk følgende: I forværelset uden for Dimons kontor er de to pistoler, med hvilke forræderen Aaron Burr myrdede grundlæggeren af Det amerikanske, økonomiske System, Alexander Hamilton, udstillet.

Oprindelse og udvikling

I 1835 grundlagde George Peabody, der var født i Massachusetts, en handelsbank i London, George Peabody & Co., der voksede og blev det største, amerikanske bankhus i London (og som rapporteres at have hjulpet NM Rothschild med dets investeringer i USA). I 1854 sluttede amerikaneren Junius Spencer Morgan (1813-1890) sig til banken, som derefter blev til Peabody, Morgan & Co. Peabody trak sig tilbage i 1864, og banken blev til J.S. Morgan & Co.

Junius' søn J. (John) Pierpont Morgan (1837-1913) sluttede sig til sin faders bank. Han vendte derefter tilbage til USA i 1857 for at arbejde for den amerikanske repræsentant for J.S. Morgan & Co., Duncan, Sherman & Co. I 1871 grundlagde J.P. Morgan en amerikanske bank i partnerskab med Anthony Drexel fra Philadelphia, der hed Drexel, Morgan & Co. I 1895 blev Drexel, Morgan til JP Morgan & Co. Da Junius Morgan døde i 1890, overtog sønnen J.P. Morgan (1867-1943) kontrollen med J.S. Morgan & Co. (der fik navnet Morgan Grenfell i 1910). Efter hans død tog J.P. Morgan jr. (også kendt som »Jack«) over.

Glass/Steagall-loven fra 1933 tvang banken til at opdele sine kommercielle bankaktiviteter og investeringsbankaktiviteter. JP Morgan & Co. blev en kommerciel bank, og i 1935 skiltes

investeringsbankafdelingen fra som Morgan Stanley, der blev ledet af JP Morgan-partnerne Henry S. Morgan (et barnebarn af J. Pierpont) og Henry Stanley. Morgan Stanley blev rige folks investeringsbank på Wall Street.

I 1959 fusionerede JP Morgan med den langt større, men mindre indflydelsesrige Guaranty Trust Company of New York, og dannede Morgan Guaranty Trust. Cirka 1969 etablerede banken et bankholdingselskab, JP Morgan & Co., der ejede Morgan Guaranty Trust.

I 2000 blev JP Morgan opkøbt af Chase Manhattan Bank, som var det navn, som Chemical Bank antog, efter at det havde opkøbt Chase (Chemical havde tidligere opkøbt Manufacturers Hannover). Efter fusioneringen antog den kombinerede bank navnet JPMorgan Chase & Co.

I 2004, opkøbte JPMC Bank One of Chicago, en stor, superregional bank, som dengang blev ledet af Jamie Dimon, Rothschild/Lazares operatør Sandy Weills tidligere protegé. Dimon er nu chefen for JPMorgan Chase & Co.

Ødelæggelse af Det amerikanske System

De tre generationer af Morganfamilien og deres bank blev de førende britiske agenter i USA og synes at have fået til opgave at ødelægge Det amerikanske System.

Banken fik efterhånden kontrollen over en hel rede af selskabsinteresser, inklusive General Electric og U.S. Steel, jernbaner og andre. J.P. Morgan sr. Spillede en nøglerolle i den britiske operation, der er kendt som Panikken i 1907, efter hvilken briterne konsoliderede deres magt over de amerikanske finanser. Panikken i 1907 og de iscenesatte panikker som følge af finansiel krigsførelse, der gik forud, førte i 1913 til dannelsen af Federal Reserve System – hvor Morgan-interesserne spillede en stor rolle. J.P. Morgan sr.

Døde det år, og hans søn tog hans plads ved roret.

I løbet af denne periode i begyndelsen af det 20. århundrede opnåede Morgan-imperiet delvis ejerskab og/eller betydelig kontrol over amerikansk industri, inklusive GE, US Steel, International Harvester, AT&T, American Bridge og en samling jernbaner inklusive Atchison, Topeka og Santa Fe, Pennsylvania Railroad og Northern Pacific. Det ser generelt ud til, at Morgan og hans kohorter kørte finansiell krigsførelse, der drev store dele af amerikansk industri og jernbaner til fallit, overtog firmaer og gjorde dem til markedsdominerende og konkurrencekvælende konglomerater.

Selvfølgelig opgav Morganfamilien aldrig deres internationale rolle og nære bånd til briterne. I introduktionen til sin bog *The House of Morgan, An American Banking Dynasty and the Rise of Modern Finance* skrev forfatteren, Ron Chernow, således: »Bankens udenlandske forbindelser, især til Det britiske Kongehus, gav den en flertydig karakter og rejste tvivl om dens nationale loyalitet. De gamle Morgan-partnere var finansielle ambassadører, og deres daglige forretningsaktiviteter var ofte knyttet tæt sammen med statsanliggender. Den dag i dag (1990, -red.) er J.P. Morgan og Co. formentlig i tættere forbindelse med verdens centralbanker, en nogen anden bank er det.«

Samtidig dyrkede Morganbanken forbindelser til USA's politiske partier, især til demokraterne Al Smith, formand for Det demokratiske Parti John Jakob Raskob og John W. Davis, Morgans advokat. Denne bande inden for et demokratiske Parti gjorde deres yderste for at forhindre Franklin Delano Roosevelts nominering i 1932, og, da det slog fejl og han blev valgt, deltog de i en konspiration med det formål at organisere et militært statskup mod FDR gennem generalmajor Smedley Butler. Komplottet slog fejl, da Butler sladrede og gik til medierne og Kongressen¹ med historien.

Morgan opgav selvfølgelig ikke. Han var især forbitret over

den behandling, han fik af Ferdinand Pecora, anklageren, der angreb ham nådesløst – opmuntret af FDR – under høringerne om bankkorruption i foråret 1933, som afslørede hans manglende betaling af indkomstskat og hans flåning af offentligheden til gunst for sine venner. Alt imens Pecoras afsløring ikke sendte Morgan i fængsel, så behandlede den ham med passende ringeagt. En vred Morgan sagde, at Pecora »opførte sig som en anklager, der forsøger at få en hestetyv dømt.« Hvilket naturligvis var aldeles passende.

Finansspekulation

Efter Franklin Roosevelts død, og dernæst mordet på John F. Kennedy, var vejen åbnet op for en mere dominerende rolle for en britisk bankier-stil.

I takt med, at industri blev mindre betydningsfuld, og den finansielle voldtægt steg, steg JPM's betydning som en betydningsfuld rollehavende. Et af deres primære mål var elimineringen af den forhadte Glass/Steagall-lovs restriktioner, og i december 1984 lod JPMorgan en intern pamflet cirkulere, der var udarbejdet af et team af husets egne økonomer under anførelse af William C. Dudley. Pamfletten med titlen »Rethinking Glass-Steagall« (Glass-Steagall Genovervej), gik ind for en offensiv med det formål at nedbryde Glass/Steagall-loven og vende tilbage til før-FDR-æraen med hæmningsløs bankier-karteldannelse.

Alan Greenspan var dengang direktør i JPMorgan, og han skulle fremover komme til at spille den mest enestående betydningsfulde rolle i fjernelsen af Glass-Steagall.

Som formand for Federal Reserve fra 1987 udtalte han sig offentligt til fordel for afmonteringen af Glass-Steagall og begyndte at svække lovens beskyttende bestemmelser frem til 1999, hvor næsten alle dens karakteristika blev tilbagekaldt med vedtagelsen af Gramm-Leach-Bliley-loven.

Med denne tilbagekaldelse blev JPMorgan hurtigt en vigtig faktor på derivatmarkedet ved ikke blot at sælge dem, men også ved at udvikle nye derivattyper og yde planen politisk beskyttelse. Da LaRouche-bevægelsen lancerede sin kampagne imod derivater i 1993, førte Mark Brickell som en af direktørerne i International Swaps and Derivatives Association, (ISDA) an i forsvaret for derivater i Kongressen (og købte også 25 eksemplarer af pamfletten om derivater, »Beskat derivatspekulation, spræng finansboblen, genopbyg verdensøkonomien«, som blev publiceret af LaRouche-bevægelsens Avis The New Federalist). Til trods for, at kongresmedlem Henry Gonzales (D-Tex.), formand for Husets Bankkomite, lykkedes det Morgan og hans forbindelser at redde deres derivat-hasardspil.

Da Brooksley Born fra Commodities Futures Trading Commission vovede at så tvivl om dereguleringen af derivater i 1998, rejste Federal Reserve-formand Greenspan og finansministeriets Robert Rubin og Larry Summers sig mod hende, alt imens Brickell og ISDA anførte lobbyvirksomheden i Kongressen og truede med at flytte forretningerne til London, hvis regeringen blandede sig.

I 1994 – samme år, som Bankers Trust, der blev grundlagt af Morgan, grundlæggende set brød sammen, en krise, der blev skjult bag afsløringer om, at den havde snydt sine modparter – stod Morgan-bankieren og britiske statsborger Blythe Masters i spidsen for det team, der udviklede 'credit default swap' (CDS). Nogle få år senere startede Masters og hendes team sikkerheds-æraen ved at kreere et 'special purpose vehicle' ('organ til særlige formål'), SPV, der opkøbte for omtrent 10 mia. dollar af bankens lån. Handelen, kaldet BISTRO, blev grundlaget for syntetisk yderligt kautionerede gældsforpligtelser (CDO'er).

Bailout-redningspakker for over 1 billion dollar!

I marts 2008, da finanskrisen blev værre, gav Federal Reserve JPMC ca. 29 mia. dollar til at overtage Bear Stearns. Da krisen eksploderede i september 2008, fik JPMorgan Chase en kontantindsprøjtning på 25 mia. dollar fra TARP, og optog i perioden 1. december 2007 frem til juli 2010 lån for 391 mia. dollar fra Federal Reserves midler til nød-redningspakker, samt for yderligere 319 mia. dollar gennem sit ejerskab af Bear Stearns. I henhold til GAO-rapporten om revisionen af Federal Reserve fik JPMorgan Chase i alt 1.269 billion dollar.

Det er mange penge for en bank, der højlydt påstod, at den ikke havde brug for en bailout.

Morgan var nationens næststørste derivatbank, da den blev opkøbt af nummer ét på markedet Chase Manhattan (med en beholdning på henholdsvis 9 bio. og 14 bio. dollar på tidspunktet for fusioneringen). Den sammenlagte bank blev ubetinget markedets største, med ikke mindre end 99,2 bio. dollar på toppunktet i andet kvartal af 2008. Ved slutningen af 2012 havde banken reduceret denne risiko til blot 69,5 bio. dollar!

John Hoefle, Steve Komm og Jeffrey Steinberg har alle bidraget væsentligt til denne rapport.

[1] Se Jeffrey Steinberg: »FDR's 1932 Victory Over Londons Wall Street Fascists«, EIR, 4. april, 2008.

HOVEDARTIKEL:

**16. juni 2013: 80-års dag for
Glass-Steagall!**

**Franklin D. Roosevelts »100-
dages Program«:**

Forfatningen i funktion

Af Nancy Spannaus

Oversigt:

Indledning

Genoprettelse af national suverænitet

Et forfatningsprincip

Fremme af Det almene Vel

Drage omsorg for eftertiden

Indledning:

18. maj, 2013

De nylige gennembrud hen imod genindførelsen af Glass/Steagall-princippet, der blev underskrevet og dermed gjort til lov af præsident Franklin D. Roosevelt den 16. juni, 1933, rejser, med rette, spørgsmålet om hele hans 100-dages program, der skulle trække De forenede Stater op af afgrunden. Glass/Steagall-bankopdeling var blot et af de afgørende punkter i dette program, gennem hvilket FDR tog affære for fuldstændigt at ændre mere end 30 års ødelæggelse af Det amerikanske, økonomiske System og genindføre de principper,

der er opbevaret som en helligdom i Fortalen til Den amerikanske Forfatning.

FDR's Hundrede Dage var varemærke for det, han kaldte »New Deal«, et program, der blev udtænkt under hans valgkampagne og omgående trådte i kraft ved hans embedstiltrædelse. Mange har beskyldt den for at være en samling tilfældige forholdsregler, der havde til formål at håndtere de kriser, han stod overfor, på en »pragmatisk« måde. Selv argumenterede FDR i modsat retning.

I indledningen til hans Offentlige Dokumenter, bind II, der blev udgivet i 1938, indkapslede FDR New Deal på følgende måde:

»Ordet 'Deal'[2] antyder, at regeringen selv havde til hensigt at handle aktivt for at virkeliggøre sine erklærede mål snarere end at se passivt til og håbe, at de almindelige økonomiske love alene ville præstere dem. Ordet 'New' antyder, at en ny tingenes orden, hvis formål var at gavne de brede masser, bestående af vore landmænd, arbejdere og forretningsdrivende, ville erstatte den gamle orden med særprivilegier i en nation, der fuldstændigt og i bund og grund følte afsky for den eksisterende styrelse.

New Deal havde fundamentalt til hensigt at være et moderne udtryk for idealer, der fremsattes for et hundrede og halvtreds år siden i Fortalen til De forenede staters Forfatning – 'en mere perfekt union, retfærdighed, ro i nationen, et fælles forsvar, det almene vel og frihedens velsignelse for os selv og vor efterslægt.'

Men det var ikke meningen, at vi blot skulle stille os tilfreds med kun at håbe på disse idealer. Det var meningen, at vi aktivt skulle bruge regeringens medvirken og magt til at kæmpe for dem.«

Og kæmpe gjorde han – mod de magtfulde finansinteresser i London og Wall Street, der havde tvunget nationen og verden i

knæ og søgte at påtvinge en global fascisme for at bevare deres magt. Det lykkedes dem ikke, fordi FDR, der var bevidst om Det amerikanske Systems tradition, der gik tilbage til hans forfader Isaac Roosevelt, en af Alexander Hamiltons samarbejdspartnere, var fast besluttet på igen at gøre dette system gældende, til gavn for nationen og for verden.

At forstå de principper, som han brugte i sin kamp, er af afgørende betydning for at vinde vor egen kamp, i de kommende dage og uger, for genindførelse af Det amerikanske, økonomiske system, begyndende med Glass-Steagall.

Genoprettelse af national suverænitet

Da Franklin D. Roosevelt tiltrådte sit embede i 1933, arvede han et finansielt og økonomisk system, der, fra hans (fjerne) fætters, præsident Theodore Roosevelts (1901-1908), tid havde været domineret af Det britiske, økonomiske System. De gældende aksiomer var det britiske frie initiativ, og de, der håndhævede systemet med det frie marked, der havde ofret millioner af amerikaneres liv ved at sætte bankernes interesser i første række, var banksystemet, der domineredes af Morgan-Mellon-du Pont-interesser.

Primus inter pares blandt bankerne var J.P. Morgan, en fremtrædende finansiell allieret til det britiske banksystem. Morgan-interessernes kontrol over kreditgivningen gav dem kontrol på liv og død over den fysiske økonomi, og de var fast besluttet på at bruge den til at forhindre implementeringen af en politik, som de ikke kunne lide, og til i øvrigt at plyndre økonomien og befolkningen. Farme var blevet lukket ned en masse, mens spekulative projekter blomstrede. Politiske yndlinge fik kredit, mens mange produktive virksomheder ingen fik.

Hvad der er endnu vigtigere, så arbejdede disse bankkonsortier på en måde, der fratog USA sin suverænitet gennem

gennemtvungelsen af det britiske guldsystem. Skabelsen af kredit var begrænset til den mængde guld, som bankerne havde. Hvis de største bankinteresser derfor besluttede sig til at sælge ud af deres guld til udenlandske købere, så resulterede dette i en kreditflaskehals i USA. Hvis guldbeholdningen blev kontrolleret af udlandet, hvad den faktisk blev gennem det tæt sammenknyttede, britisk-amerikanske banketablissement, så havde USA faktisk ikke kontrol over sin egen valuta og kredit.

Præsident Roosevelt gik omgående i aktion for at råde bod på denne situation, da han tiltrådte i 1933. Samtidig med, at han bekendtgjorde den berømte Bank Holiday ('banklukkedag'), suspenderede han alle transaktioner i guld og overdrog myndigheden over enhver handling med relation hertil til finansministeren. På denne baggrund fik den føderale regering myndighed til at regulere guldprisen, i stedet for at overlade kontrollen over denne pengereleterede vare til private interesser.

Den 5. april gik FDR endnu videre, idet han udstedte en Eksekutiv Ordre mod hamstring af guld. Historikeren Arthur Schlesinger beskriver betydningen af denne handling som følger:

»Det betød, at den amerikanske monetære politik ikke længere skulle fungere, som om den var en automatisk funktion af en international guldstandard: den skulle i stedet være redskab for et bevidst, nationalt formål.«

Efter at han havde fjernet guldet som et våben, der kunne bruges af institutioner, der var fjendtligt indstillet over for den føderale regerings formål, det være sig udenlandske eller nationale, havde FDR stadig tilbage at skabe grundlaget for et nationalt kreditsystem, der kunne tjene nationens interesser. Dette opnåede han gennem sine forskellige banklove og bankreguleringsforholdsregler, hvis formål var at forhindre bankerne i at blive brugt til at plyndre befolkningen og de produktive virksomheder.

Den første, nødvendige erkendelse var helt klart denne: banksystemet var bankerot. Ved at beordre Bank Holiday den 5. marts dramatiserede Roosevelt denne realitet ved at beordre lukningen af alle banker.

Men derefter måtte han reorganisere systemet, hvilket han gjorde gennem Undtagelsesbankloven. Denne lov, der blev hastevedttaget i Kongressen i tide til bankernes (eller de fleste af dem) genåbning den 13. marts, indeholdt forskellige forordninger til opdeling af bankerne i tre kategorier: de, der var sunde; de, der havde behov for kapitaltilførsel; og de, som en bobestyrer ville afvikle. Den gjorde det også muligt at bruge føderale regeringsinstrumenter, som Reconstruction Finance Corporation (Kreditselskab til Genopbygning) og Federal Reserve-systemet for at sikre, at der blev stillet likviditet til rådighed for de banker, der var grundlæggende sunde, men manglede likviditet.

Da Undtagelsesbankloven var vedtaget, sendte regeringen revisorer ud over hele landet for at undersøge bankernes regnskaber. Da man nåede frem til den 13. marts, dagen efter, at millioner af amerikanere havde hørt præsident Roosevelt tale til dem over radioen om, at »det eneste, de havde at frygte, var frygten selv«[3], slog det store flertal af de næsten 19.000 autoriserede banker dørene op og kunne således sørge for, at lønninger blev udbetalt, og regeringsfunktioner og andre samfundsfunktioner blev opretholdt. Tilliden var tilstrækkelig genoprettet til, at de samme borgere, der havde løbet storm på bankerne, nu satte flere penge ind i banksystemet, end de hævdede, i denne periode.

Et forfatningsprincip

Der var selvfølgelig i denne periode højrøstede protester mod Franklin Roosevelts forholdsregler over for bankerne fra dem, der hævdede, at der var et »princip« om, at »det private erhvervsliv« – ikke regeringen – skulle styre økonomien.

Ligesom i dag var disse kritikere talsmænd for de rovgriske banker og imod Forfatningen.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at Den amerikanske Forfatning giver den føderale regering, nærmere bestemt Kongressen, kontrol over De forenede Staters valuta. Artikel I, sektion 8 gør dette klart. Og da dette princip blev draget i tvivl i Republikkens tidligste dage, trådte det geniale ophav til Det amerikanske System, Alexander Hamilton, frem og argumenterede udtrykkeligt for det.

Dette argument er kortfattet beskrevet i Hamiltons »Et sagkyndigt skøn over Bankens forfatningsmæssighed«, et dokument, som han skrev til præsident George Washington som et forsvar for sit forslag til oprettelse af De forenede Staters Nationalbank. Udenrigsminister Thomas Jefferson og justitsminister Edmund Randolph havde kraftigt modsat sig oprettelsen af Nationalbanken og hævdede, at det gav den føderale regering for meget magt. (Faktisk ville magten over nationens finanser, uden Banken, være blevet overgivet til private, udenlandske interesser.)

Hamiltons argument koncentrerede sig om spørgsmålet om suverænitet: at regeringens magt »med hensyn til de funktioner, hvis styrelse er betroet til den, i sagens natur er suveræn«, og at retten til at oprette fælles selskaber (i dette tilfælde De forenede Staters Bank, men argumentet gælder mere generelt), »er indlejret i idéen om den suveræne magts væsen og uadskillelig fra denne«.

FDR havde ikke alene studeret Hamilton, men identificerede også sig selv som værende i den samme tradition, der begyndte med hans tipoldefar, Isaac Roosevelt, der havde kæmpet ved Hamiltons side for at få Forfatningen stadfæstet i New York og senere samarbejdede med Hamilton i skabelsen af Bank of New York.

Til trods for, at FDR med sine forholdsregler for bankerne

aldrig gik så vidt som til at genoprette Nationalbanken, fandt præsidenten andre udveje til at udøve denne suveræne magt. Han skældte sine modstandere ud for at være »økonomiske royalister«, der hævder, at de tror på politisk frihed, men »holder på, at økonomisk slaveri ikke vedkommer nogen.« »Det, som de virkelig beklager sig over, er, at vi søger at fratage dem deres magt«, sagde han.

Fremme af Det almene Vel

I Franklin Roosevelts forståelse er national suverænitet imidlertid ikke blot et spørgsmål om magt, men om at bruge denne magt til fremme af det almene vel (the common good) – det, som Fortalen til Forfatningen benævner som den »generelle velfærd« (general welfare). Det var på denne basis, at præsidenten forsvarede sine ustyrlige jobskabelsesinitiativer, der reddede landbruget og oprettede et sikkerhedsnet for dem, der havde lidt under den »hund-over-hund«-økonomi, der var fremherskende under de konservative Tory-idéer, som Andrew Mellon, Calvin Coolidge, J.P. Morgan og ligesindede stod for.

De mest berømte af FDR's forholdsregler for at komme de fattiges lidelser til undsætning kom under det, der kaldes den anden fase af New Deal i 1935, da han, sammen med demokratiske støtter i Kongressen, fremlagde forslag om at gennemtvinge både Loven om Socialhjælp og arbejdsløshedsforsikring. Disse forholdsregler, der omgående kom under angreb fra bankinteresserne under ledelse af Morgan, overlevede sluttelig denne udfordring, der nåede helt op til Højesteret, som afgjorde, at de var i overensstemmelse med klausulen om den generelle velfærd i Den amerikanske Forfatning.

Men lige fra begyndelsen forstod Roosevelt, at hans regering måtte »uddrive af vor gamle religions tempel dem, der havde vanhelliget det« – »vekslererne i templet« -, og tilvejebringe grundlaget for en regering, der kunne garantere den tryghed og fred, der er nødvendig for »stræben efter

lykke«. Idet han gav et overblik over det arbejde, der var udført under hans første embedsperiode, udtrykte præsidenten sig således i sin Anden Indsættelsestale:

»Vi borgere i Republikken forstod den sandhed, at demokratisk regeringspraksis har en medfødt evne til at beskytte sit folk imod ulykker, som man engang anså for at være uundgåelige, og til at løse problemer, som man engang anså for uløselige. Vi ville ikke acceptere, at vi ikke kunne finde en måde, hvorpå økonomiske epidemier kunne beherskes, ligesom vi, efter århundreders lidelser, underlagt skæbnens luner, havde fundet en måde, hvorpå sygdomsepidemier kunne beherskes. Vi nægtede at overlade løsningen på spørgsmålet om vor fælles velfærd til tilfældighedens vinde og ulykkens storme.«

»Herved opdagede vi amerikanere en sandhed, der ikke var helt ny; vi var i færd med at skrive et nyt kapitel i bogen om at regere over os selv.«

»Dette år markerer 150-året for den Forfatningskongres, der gjorde os til en nation. På denne kongres fandt vore forfædre en vej ud af det kaos, som efterfulgte Frihedskrigen; de skabte en stærk regering med en forenet handlekraft, der var fyldestgørende, dengang som nu, for løsningen af de problemer, der ligger fuldstændig uden for individuel eller lokal løsning. For halvandet århundrede siden grundlagde de Den føderale Regering med det formål at fremme det almene vel og sikre sig frihedens velsignelser for det amerikanske folk.«

»I dag påberåber vi os denne samme regeringsmagt for at opnå de samme mål.«

Alt imens mange amerikanere i dag ikke er klar over det, så var de forholdsregler, som FDR traf i løbet af disse første hundrede dage og senere, i bogstavelig forstand et spørgsmål om at redde liv. Millioner af amerikanere, der var blevet sat

ud af deres landbrug, ud af deres hjem, eller havde mistet deres job, stod over for hungersnød. Folk havde ikke råd til at gå til lægen, ikke råd til mad, eller havde, i mange tilfælde, ikke tag over hovedet. Den private sektor og bankerotte lokalregeringer kastede enten begge arme i vejret og opgav eller vendte ryggen til. Det var den føderale regerings opgave at komme til undsætning.

FDR's regering ventede ikke længe med at implementere denne filosofi. Den første forholdsregel, han indførte, var Det civile Bevaringskorps, CCC (Civilian Conservation Corps), et regeringsstyret jobskabelsesprogram til især arbejdsløse unge. I løbet af sin historie skabte CCC millioner af jobs, der gjorde det muligt for unge mænd at forsørge deres familier og genvinde deres helbred og kampgejst samtidig med, at de gjorde noget nyttigt for landets naturlige ressourcer.

Dette jobskabelsesprogram blev senere fulgt op af skabelsen af programmer for offentlige arbejder, der fremskaffede nyttigt arbejde til mange flere millioner mennesker, især inden for reparation og konstruktion af infrastruktur såsom vandværker, veje og skoler. Den af Roosevelt udnævnte Harry Hopkins legemliggjorde med sin person ånden i disse jobskabelsesprogrammer som en ikke-bureaukratisk respons på behovet for offentlige forbedringer, såvel som indkomster.

I tillæg til fremskaffelsen af jobs oprettede Roosevelt et nationalt hjælpeprogram, i dag bedre kendt som »socialhjælp«, hvorigennem den føderale regering tog del i udgifterne til forsørgelsen af de familier, der ikke havde mulighed for at have en forsørger. Ved at oprette dette program afviste FDR udtrykkeligt den idé, at arbejdsløshed var individets »skyld« og vedkendte sig, at det var, fordi man tolererede et rovgrisk system med karteller og økonomiske royalister, der skabte lidelserne. Samfundet havde derfor et ansvar for at råde bod på »de væsentligste af disse«.

Andre akutte foranstaltninger til at redde folks liv omfattede at sætte punktum for folks udsættelse af hjem og farme.

Millioner af mennesker kom i en situation, hvor de ikke havde mulighed for at betale terminen eller få kredit til genfinansiering. FDR anerkendte dette som en national nødsituation og greb ind for at fremskaffe midlerne til at genfinansiere de mennesker, der var i desperat nød.

Alt imens hans modstandere skreg op om »socialisme«, havde FDR selvtillid nok til at håne dem. Han vidste, at hans programmer etablerede det grundlag, der skulle få nationen på fode igen og genoprette skattegrundlaget. Hvert regeringsprogram skabte mange underentrepriser med jobs i den private sektor, der skulle skaffe materialerne. Hver forbedring af infrastrukturen øgede den potentielle, produktive, faglærte arbejdskraft. Alt imens de hjalp de fattige, løftede disse programmer beviseligt livsbetingelserne for hele nationen – dvs. tjente det almene vel.

Drage omsorg for eftertiden

Det tredje hovedprincip i vor forfatningsmæssige forpligtelse er kravet om, at vi i vor regeringspraksis drager omsorg for de fremtidige generationers velfærd. Franklin Roosevelt begyndte omgående at sætte regeringsmagten bag dette princip ved at lancere store infrastrukturprojekter inden for vandstyring, oparbejdelse og produktion af energi og transport, alle sammen projekter, der ville forbedre livsbetingelserne i mange årtier fremover. Indbegrebet af dette aspekt af hans program var Tennessee Valley Authority, TVA, som længe havde været projekteret, og som FDR forcerede igennem i maj 1933.

Store infrastrukturprojekter, som Bonneville-vandkraftværket og TVA, var fra Roosevelts side ikke kun tænkt som jobskabelsesprogrammer, men som et middel til en permanent opgradering af den produktive økonomi og arbejdskraftens produktivitet. Sådanne projekter indledte en æra med billig elektricitet og skabte i mange tilfælde grundlaget for

overvindelse af sygdomme og ødelæggelser som følge af periodiske oversvømmelser. FDR vidste, at omkostningerne til disse projekter ikke ville kunne hentes hjem på kort sigt, men kun på længere sigt, og da ikke blot i form af dollars og cents, men, hvad der var vigtigere, i form af hele nationens levestandard.

I løbet af de 12 år, FDR beklædte præsidentembedet, lancerede han mere end 45.000 projekter inden for de fem, basale infrastruktur kategorier: vand, energi, transport, sundhed og uddannelse. Mange af de strukturer, som hans programmer byggede – fra parker og kloakeringssystemer til dæmninger og hospitaler – er stadig i brug, her ca. 80 år senere.

Der er måske ikke noget, der er vigtigere for vore borgere at lære af denne æra, end det princip, der er fastlagt i vor Forfatning: princippet om at drage omsorg for eftertiden. Forpligtelsen til at forbedre naturen og samfundet til gavn for de fremtidige generationer er i stigende grad blevet et fremmedelement i vor nationale filosofi, siden 1960'ernes modkultur og »mig«-generationen. I 1970'erne verserede der en vittighed, der gik på, at hvor en japansk forretningsmand planlagde seks år ud i fremtiden, planlagde den amerikanske forretningsmand seks minutter ud i fremtiden, som var den tid, det kunne tage for aktier at blive handlet på de relevante spekulationsbørser. I nutidens computeralder er det tidsforløb, man har sin opmærksomhed rettet mod, skrumpet ind til at dreje sig om måske seks sekunder.

Der er mange, der ville sige, at vi ikke kan vende tilbage til FDR's måde at gøre tingene på, og som endda har helliget sig nedbrydningen af de fysiske forbedringer, der blev bygget under hans præsidentskab. De tager fejl, både i princippet og i praksis. De burde studere, hvordan FDR bragte os ud af Den store Depression, før vi på uigenkaldelig måde synker ned i én, der er endnu værre (og som allerede er begyndt).

Under krisen fra 1929-1933 havde amerikanerne en leder,

Franklin Roosevelt, der atter gjorde principperne i Den amerikanske Forfatning gældende imod de økonomiske rovdyr, der havde tvunget nationen i knæ. I dag må amerikanere atter vende tilbage til disse principper, hvis vi skal overleve.

*Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver
Glass/Steagall-loven*

[1] Den 18. maj, 1933, blev Glass/Steagall-lovforslaget fremlagt i Repræsentanternes Hus af Henry Steagall (D-Alabama) og i Senatet af Carter Glass (R-Virginia). Som en del af Undtagelsesbankloven af 1933 fratog Glass/Steagall-lovens bestemmelser investeringshusene deres bankfunktioner (dvs. en bankopdeling) og etablerede Federal Insurance Deposit Corporation (Statens Indskudsgarantifond), FDIC, hvis garanti udelukkende skulle gælde for de kommercielle banker. På trods af højrrøstet modstand fra banksektoren, vedtoges loven den 15. juni og blev underskrevet af præsidenten, og trådte dermed i kraft, den næste dag, den 16. juni.

[2] 'Deal' betyder både a) forretning; b) behandling; c) kortgivning. (-red.)

[3] Den 12. marts, 1933, holdt Roosevelt den første af mange, radiotransmitterede, såkaldte »Fireside Chat«-s, ('samtale omkring pejsen') med titlen »On the Banking Crisis« (Om bankkrisen), hvor han indgiver befolkningen tillid til ikke at være bange for deres penges sikkerhed i bankerne, der skulle genåbne dagen efter. Det citerede udtryk, »vi har intet at frygte ud over frygten selv« (dvs. den frygt, der havde fået folk til at løbe storm på bankerne for at hæve deres penge), stammer fra FDR's indsættelsestale, som han holdt den 4. marts, 1933, foran Capitol.

Lær af Historien: Med hans egne ord: Hvordan Franklin Roosevelts Første 100 Dage lagde grunden til fremtidens fremskridt

Af Nancy Spannaus. 11. juni, 2013:

På tærskelen til 80-års dagen, den 16. juni, for præsident Franklin D. Roosevelts underskrivning af Glass/Steagall-loven, som dermed trådte i kraft, og som fandt sted på den sidste af hans berømte 100 dage, er det påtrængende nødvendigt, at Den amerikanske Kongres husker, og handler, på de principper, som Roosevelt, under den tids krise, genindførte. På trods af de kraftfulde initiativer hos de relativt få, der har stillet og støttet lovforslag om genindførelse af Glass-Steagall (H.R. 129 og S. 985), hænger flertallet fast i klammerier over latterlige eller endda kriminelle surrogatforholdsregler til løsning af problemer, der tydeligvis drejer sig om en systemisk, økonomisk krise, som er en trussel mod nationens overlevelse

.

Det, som FDR forstod og handlede på, var den fundamentale forpligtelse, der stadfæstes i Den amerikanske Forfatning, og som på enestående måde gives udtryk i Fortalen, nemlig, at de umiddelbare forholdsregler, der var nødvendige for at få folk ud af Den store Depressions elendighed, på samme tid måtte lægge grunden til fremskridt på længere sigt (redaktionens fremhævelse). Han udtrykte det således:

»Fra min regerings allerførste dag lå tryghed os lige så meget på sinde, som afstivning af bankerne, umiddelbar fremskaffelse af jobs og købekraftens forbedring. Vi er i rimeligt tempo kommet langt med genrejsningen; vi er ikke kommet så langt med reformerne i det samme tidsrum. Men her i foråret 1938 er reformer lige så påtrængende nødvendige, som de var i foråret 1933.«

Denne evaluering udtalte præsident Roosevelt i sin introduktion til andet bind af sit værk, Offentlige papirer og taler, som blev udgivet i 1938, og som var redigeret af Samuel Rosenman, der i mange år havde skrevet hans taler. Dette bind var tilegnet begivenhederne i 1933, der omtaltes som »Kriseåret«, og i indledningen giver FDR et overblik over sine refleksioner over det, der var opnået.

FDR's udtalelser tager et af de mest fundamentale spørgsmål, som vore lovgivere i dag står over for, op, nemlig spørgsmålet om, at den specifikke, overhængende nødvendige, finansielle forholdsregel, Glass-Steagall, er en del af et sammenhængende program, der går ud på, at USA skal tilbage til sit oprindelige kreditsystem – ikke det britiske, monetaristiske ågersystem – som det eneste fundament for varig og konstant økonomisk fremskridt. Alt imens den ødelægger Wall Streets magt, åbner Glass-Steagall døren for massive investeringer i den fysiske økonomi, hvis sammenbrud ellers er i færd med at slå millioner af mennesker ihjel. Den imødegår et akut behov og opbygger fundamentet for fremtiden.

Lyt til FDR:

»Vi var fast besluttet på at hjælpe alle, der havde brug for hjælp til at rejse sig igen. Vi var ligeledes fast besluttet på at gennemføre reformer, hvor der var behov for reformer, for at sikre, at genrejsningen var varig.

Denne beslutsomhed kom til udtryk i løbet af disse 100 dage gennem vore bestræbelser for at gennemføre Banklovene i 1933 [disse inkluderer Glass-Steagall – red.] for at genoprette tilliden til vore banker, og for at gøre hele vort

banksystem sundere og mere ærligt; i Loven om værdipapirer i 1933 for at beskytte investorer mod tvivlsomme salgskampagner; i de forskellige love og eksekutive indgreb med hensyn til guld, sølv og fremmed valuta for at sikre en sund og tilstrækkelig valuta; i tilføringen af ny kraft til Den føderale kommission for Elektricitet for at beskytte dem, der har investeret i den almenyttige sektors aktier (el, gas, transport o. lign. – red.), og den almenyttige sektors forbrugere; i Indskyderlikviditetsstyrelsen for at udstede lån til banker, der er lukket over hele nationen, for at hjælpe indskyderne med at få en væsentlig del af deres indefrosne indeståender tilbage; i Rådet til beskyttelse af indehavere af udenlandske Aktier for at hjælpe amerikanske indehavere af udenlandske obligationer, der ikke kan holde deres forpligtelse; og i Den føderale Indskudsgarantifond for at garantere fremtidige indskydere i tilfælde af bankkonkurser.

Den samme beslutsomhed kom til udtryk i løbet af disse 'Hundrede Dage' i vore bestræbelser for at genoprette og stabilisere landbrugets indtægter gennem Loven om Landbrugsordningen; for at redde nationens farme fra tvangsauktioner gennem Nødloven om lån til Farme; for at udvirke tættere, international forståelse og relationer og, gennem fremme af en udenrigspolitisk, 'god nabo'-politik, fremme vor udenrigshandel og vore forhandlinger med repræsentanter for fremmede magter; for at redde vore byer og landsbyer fra overtagelse af pant til eje gennem Loven om lån til bevarelse af Hjem; for at støtte landets hovedjernbanenet gennem Nødloven om støtte til Jernbanetransporten; for, gennem vore initiativer, at genoprette landets olie- og benzinindustri fra en tilstand af næsten total kollaps; for at støtte arbejdskraftens interesser og ro og orden på arbejdsmarkedet ved at opmuntre den fælles forhandlingsret, mægling og afgørelser ved voldgift mellem arbejdsgivere og arbejdstagere gennem Loven om genrejsningen af national Industri og oprettelsen af Den

nationale Arbejdsstyrelse og andre specifikke arbejdsstyrelser; for at hjælpe nationens landmænd ved at låne dem penge med sikkerhed i deres overskudsproduktion, så de har mulighed for at beholde den, i stedet for at sende den ud på et i forvejen overmættet marked til dumpingpriser, gennem oprettelsen af Selskabet for Varekredit.

Og på samme måde kom denne beslutsomhed til udtryk i løbet af disse 'Hundrede Dage' gennem vore bestræbelser på at oprette Det civile Bevaringskorps for at give adskillige hundrede tusinde unge mænd og veteraner en chance for at komme væk fra gaderne og landstrygertogene og ud af vagabondlejrene og ind i nyttigt udendørsarbejde i nationens skove; og for at levere mad og tøj til dem, der var sultne og nødlidende på grund af mangel på arbejde, som de forgæves søgte at finde, gennem oprettelsen af Den føderale Bistandsordning; og for at levere et eksempel på god administration og anvendelse af naturressourcer som jord og vand til gavn for den jævne mand og kvinde i Tennessee-Floddalen, gennem oprettelsen af Tennessee-Flodalens Styrelse; for at sørge for jobs til de arbejdsløse, forbedre lønindkomsten og arbejdsforholdene, og for at fjerne urimelig konkurrence og handelspraksis i forretningslivet, gennem skabelsen af Styrelsen for offentlige Arbejder; for at skaffe de arbejdsløse jobs ved store, offentlige byggeprojekter, gennem oprettelsen af Den føderale Arbejdsformidling; for at hjælpe landmændene, så vel som de sultende arbejdsløse, gennem opkøb og uddeling af overskydende madvarer til dem, der ellers ikke ville have haft mad; og for at igangsætte et omfattende jobskabelsesprogram til dem, der ikke kunne finde arbejde på det private arbejdsmarked, gennem oprettelsen af Den civile Arbejdsformidling...

Alle disse eksempler på anvendelsen af regeringsmyndigheden som en organiseret form for selvhjælp til alle klasser og grupper og sektioner i vort land, blev taget i brug under

disse berømte, første 'Hundrede Dage', eller i løbet af resten af det kriseår, som en følge af lovgivningsarbejdet i de første hundrede dage. Mange flere eksempler fulgte i de efterfølgende år. Disse eksempler fra 1933 udgør kernen i de nye tiltag; de bliver alle diskuteret i dette bind.

De udgjorde virkeliggørelsen af New Deal – regeringen, der handlede for at tilvejebringe ikke blot en umiddelbar genrejsning, men også dennes langtrækkende reformhensigter. For bag den umiddelbare effektivering af alle disse loves forholdsregler og de under disse love oprettede virksomheders aktiviteter, lå intentionen om, at målenes overordnede hensigt var, at de skulle være af varig karakter.

Vi vidste, at et [privat] ledelsesorienteret, økonomisk system havde frembragt og atter ville frembringe økonomisk og social katastrofe. Et privat lederskab, der gik ud fra det standpunkt, at det tilstræbte mål var national velfærd, havde ikke eksisteret; regeringens overtagelse af et sådant lederskab var den eneste metode, der var tilbage.

Målene var, har altid været og er fortsat de følgende, beskrevet i korte vendinger:

En reel mulighed for mænd og kvinder for at arbejde med produktion til anstændige lønninger og rimelige arbejdstimer, eller være beskæftiget ved landbruget for et rimeligt udkomme.

En reel mulighed for at have bankopsparinger, der er beskyttet imod den spekulative brug af andre folks penge [jævnfør Glass-Steagall – red.]; og for at investere uden risiko for grådige salgsfolks og spekulanters svig eller svindel.

En reel mulighed for en tilstrækkelig fritid, bedre boligforhold og et bedre helbred.

En reel mulighed for at skabe en rimelig fortjeneste i

forretningslivet, beskyttet mod monopoler og konkurrenceforvridning, men organiseret på en måde, der fremskaffer rimelige priser for den almene forbruger.

Administration og anvendelse af naturlige ressourcer til gavn for den jævne mand og kvinde.

Tryghed mod alderdommens genvordigheder.

Tryghed mod uventet eller midlertidig arbejdsløshed.

Tryghed mod nye såvel som gammelkendte former for kriminalitet.

Tryghed mod krig.

Genopbygningsarbejdet, som vi påtog os i 1933, fordrede ikke skabelsen af fremmedartede værdier. Det bestod snarere i at finde veje tilbage til gamle, men noget glemte, idealer og værdier ... «

Og disse veje, som FDR havde sagt ved begyndelsen, er det, der opbevares som en helligdom i Fortalen til Den amerikanske Forfatning: en mere perfekt union, retfærdighed, ro og orden i landet, et fælles forsvar, almen velfærd og frihedens velsignelser for os selv og vor efterslægt.

**Det anglo-hollandske Imperium
er en ondskabens struktur,
og menneskehedens eneste,**

virkelige fjende

30. maj, 2013

Hvis det amerikanske folk forstår den virkelige hensigt med Dodd/Frank-loven, så har det halvvejs forstået, at menneskehedens sande fjende er Det britiske Imperium med sin politik for overlagt folkemord. Enhver, der tænker over absurditeten i den bail-out- og bail-in-politik, der er indlagt i Dodd/Frank-loven og Federal Reserves kvantitative lempelse, kan med lethed se, at alle de penge, der er målet for dette plyndringstogt, ikke engang tilnærmelsesvis kan dække den rene spillegæld på mere end tusind billioner dollar, der er akkumuleret siden 2001.

Den virkelige hensigt med disse falske forholdsregler er massefolkemord. Man skal ikke undervurdere Dronningen. Den britiske Kronens politik er at udslette mere end 80 % af den menneskelige race på den hurtigst mulige og mest effektive måde. Det er et spørgsmål om liv eller død, at alle amerikanere forstår det inderste væsen af dette oligarkiske udyr, som kendes som 'the Brutish Empire', Det dyriske Imperium. For at fremme [forståelsen af] denne vitale fremstilling, vil LPAC producere en serie grafiske afsløringer af Det britiske Imperiums sande væsen, lige fra den onde Tæve til de ydmyge redskaber, som Barack Obama, Tony Blair, Al Gore osv., der rangerer allerlavest i Helvede.

Imperiets struktur begynder i toppen med kongedømmet. Dronningen udøver faktisk magt over et udstrakt, globalt imperium. Under Det britiske Statssamfund (Commonwealth) er over 50 nationer, der optager 1/3 af planetens landskab, 1/3 af verdens befolkning, og en endnu større andel af de strategisk vigtige mineral- og energiresourcer, i en eller anden grad underlagt Kronens kontrol. I 16 lande er Dronningen den øverste regent.

Denne Imperiets formelle struktur er blot en af den globale magts fangarme. City of London er hovedkvarter for et globalt finanssystem, der strækker sig over alle kontinenterne, med udenlandske tilflugtssteder. Det er selve systemet for de private, oligarkiske finanser, som er det system, der regerer planeten. Siden afviklingen af FDR's Bretton Woods-system og Glass/Steagall-loven er alle de største finansinstitutioner, fra Den internationale Valutafond og Verdensbanken til Federal Reserve, Den europæiske Centralbank, ECB, og alle TBTF (too-big-to-fail; for store til at gå ned)-bankerne en del af et og samme udplyndringssystem, der har opbygget en derivatpyramide på rundt regnet 1,4 tusind billioner dollar.

Siden Maastrichttraktaten og regeringerne Bush og Obama, har der ikke været en tøddel ægte, national suverænitet i det transatlantiske område. Men tab af national suverænitet er ikke, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om folkemord.

Det britiske Imperium bringer en udstrakt struktur i stilling for at kunne udføre dette folkemord.

Der er den globale miljøbevægelse, som i perioden umiddelbart efter krigen [Anden Verdenskrig] åbenlyst blev beskrevet som en genoplivning af racehygiejne under et mere godartet navn. Den største kilde til folkemord i dag er den grønne politik, som f. eks. forvandler fødevarer til petroleum på et tidspunkt, hvor planeten står over for alvorlig fødevaremangel. Store dele af Afrika fremstår som vildtreservater, der styres af WWW, og som sætter scenen for fremprovokation af stammekrige og anden form for folkemord, mord på alle, selvstændigt tænkende, politiske ledere, og andre ulykker.

Det britiske Imperium står også bag ethvert element af global terrorisme. Dope, Inc. (narkotikaforbundet) er en gren af denne terrorisme, der bærer ved til narko-terrorisme på alle kontinenter samtidig med, at den også promoverer åndsdrab gennem afhængighed af narkotika. Narkopengene fodrer

finanssystemet med de udenlandske tilflugtssteder og udgør nu en uundværlig del af imperiets finanssystem.

Igennem de sidste 400 år har Det britiske Imperium holdt Den arabiske Halvø i en skruestik, der går tilbage til Det østindiske Kompagnis velmagtsdage, hvor emiraterne var de vigtige anløbshavne en route til Indien. Siden Sykes-Picot har den britiske kontrol over Den persiske Golf-region, så vel som Israel, været en dominerende faktor. Nu udnytter briterne deres sammenslutning med de saudiske kongelige og Wahhabi-præsteskabet til at promovere en ny hundredårskrig, idet de sætter sunni- og shia-muslimer op imod hinanden over hele Eurasien og Afrika.

Under præsidentskaberne Bush og Obama har briterne accelereret den uforbeholdne ødelæggelse af den amerikanske økonomi. De to lovgivningsmæssige »præstationer« under Obama – Obamacare og Dodd-Frank – har ikke været andet end programmer for massedrab. Den magt, som Wall Streets penge og lobbyvirksomhed udøver over Kongressen, er nok et skammens element af City of Londons og dens Manhattan- og Boston-vedhængs rækkevidde.

Krisen i verdens fødevareforsyning forværres

12. maj, 2013 – Ugunstige vejrforhold forsinker såningen af majs i både USA og Kina, hvilket føjer usikkerhed til en i forvejen livsfarligt utilstrækkelig fødevareforsyning og landbrugskapacitet i verden. Usikkerheden omkring majs og andre afgrøder kommer på et tidspunkt, hvor de amerikanske lagre af majs og soja er drastisk lave, afgrøder, som i de senere år har været en afgørende eksportvare, men

hvor der nu sker en stor omdirigering af majs til fremstilling af brændstof under Obamas/Londons politik for folkemord. Manglen på rigelige mængder af dyrefoder til en overkommelig pris er en hovedfaktor i den totale, globale nedgang i produktionen af animalsk protein.

FN's Fødevarer- og landbrugsorganisation udgav i denne uge en rapport om det fortsatte fald i verdens lagre af kornsorter af alle slags (hvede, ris, majs og andre kornsorter). FAO anslår lagrene af kornsorter ved udgangen af 2013 til at udgøre 505 mio. metertons, hvilket er 3 % lavere end lagrene ved årets begyndelse. Økonom ved staten Illinois landbrugsafdeling Todd Davis sagde midt i april: »Der er ikke en stor stødpude af majs til rådighed til at imødegå vejrproblemer eller andre produktionsrelaterede problemer for dette års afgrøder. Såning begynder i Midtvesten i løbet af de næste par uger, og hvis den seneste rapport bliver til virkelighed, så viser den, at lagrene ved årets udgang bliver de mindste siden 1995-96. (Kilde: American Farm Bureau Federation, den 10. april, 2013. »The Voice of Agriculture«, rapport online.)

Forholdet af rådighedslagre for majs er lavt, med 6,8 %, hvilket refererer til den mængde majs, der er tilgængelig, (oplagret på landbrug, i kartellernes kornsiloeer o. s. v.), i relation til det forventede forbrug (alle formål) det år. Faktisk er det muligt, at der INGEN LAGRE vil være tilbage i august, før høsten i år begynder.

Forholdet af de amerikanske rådighedslagre af sojabønner er endnu lavere end for majs' vedkommende, med 4,1 %. Selv vurderingen fra USDA (april, 2013) er, at der kun vil være, hvad der svarer til 15 dages forsyning af sojabønner til rådighed den 1. september.

Vådt og koldt vejr i majsbæltet har forsinket såningen. Kun 12 % af majsmarkerne var tilsået ved begyndelsen af maj, hvilket er en fjerdedel af gennemsnittet over fem år. I Iowa, den største majsstat, er kun 8 % blevet tilsået, et fald på 62 % i

forhold til sidste år (et favorabelt forår). Dette er den seneste start på såningen i Iowa siden 1995. Såningen af soja i USA er ligeledes forsinket. Kun 2 % af sojamarkerne var tilsået pr. den 5. maj, sammenlignet med gennemsnittet over fem år på 12 %, og i kontrast til sidste års 22 %, et favorabelt forår. De amerikanske landmænd og deres udstyr kan måske klare udfordringen og få høsten i hus. Måske sker der et mirakel, og vejret bliver perfekt for afgrøderne i år. Eller også gør der ikke.

Hvad siger så Obama-regeringen? »Lad være med at bekymre jer.« Landmænd vil, selv med forsinkelserne, tilså så enormt et areal som 97,3 mio. acres, at selv om udbyttet pr. acre er forringet p. g. a. sen såning, fugt og kulde, så vil den totale høst ikke desto mindre blive rekordstor, og beholderne fyldt op. USDA's prognose pr. den 10. maj for arealer, tilsået med majs, siger, at dette vil blive det største tilsåede areal i USA siden 1936.

Kilde: www.larouchepac.com

HOVEDARTIKEL:

**Afsløret af Pecora-
kommissionen:**

Kontohavere blev narret til

at blive »investorer«

Af Paul Gallagher, den 2. april, 2013

De ekstraordinære »Pecora-høringer« under Det amerikanske Senats bankkomite fandt sted fra slutningen af 1932 og i hele 1933 og sprængte »bankster-kriminalitet« lige ind i millioner af amerikaneres bevidsthed, samt førte direkte til vedtagelsen af Glass/Steagall-loven i 1933.

Mens andre faser af høringerne senere blev mere berømte (f. eks. afhøringen af J.P. Morgan), så var det sagen om landets største kommercielle bank, National City Bank, der fremkaldte den udbredte reaktion af grov forurettelse, der var drivkraften bag Glass/Steagall-reformen.

Ligesom Bankia og andre spanske banker notorisk havde gjort det fra 2010 til 2013, havde National City narret sine kontohavere til at blive bankens »investorer« og havde fået dem til at overføre deres indeståender til aktier i selve National City og til aktier, som bankens investeringsafdeling, National City Co., spekulerede i.

Fra 1930 til 1932 led kontohaverne dernæst store tab.

Rapporten fra Senatets Bankkomite, der udkom den 6. juni, 1934, indledtes med »Den kommercielle bankvirksomheds funktionsmåde«, der rent ud udtalte, at »der bør være en skarp demarkationslinje mellem den kommercielle banks funktion og investeringsbankens funktion.« Ikke alene overtrådte National City denne linje, men fyldte også sine bankfilialer rundt om i hele landet med National City Co.-salgssteder for aktier, og de forvandlede deres kommercielle bankpersonale til aktiesælgere, der konkurrerede om bonusser for at levere kontohavere til investeringsgrenen.

To millioner aktier

De fleste af Senatets særlige undersøgelseskommissær Ferdinand Pecoras mange høringer var allerede blevet helliget til at vise den kolossale rolle, som kommercielle banker som National City Bank spillede i perioden 1926 til 1929 ved udlån af deres kontohavergrundlag til aktiebobler, aktiepuljer, firmaer og til at tage vekselrerlån, der skulle bruges til spekulation i aktier, obligationer og andre mere eksotiske instrumenter. Gennem National City-chefer og bestyrelsesformand Charles E. Mitchell, der blev vanæret af høringerne, viste Pecora, hvordan kontohavere personligt først blev smidt ned i aktiespekulationens fårevask og dernæst klippet, alt sammen af National City Bank.

Senatets rapport fra juni 1934 udtalte, under titlen »Overtrædelse af formuebestyrerpligten over for kontohavere og investorer«:

»De kommercielle banker fandt i deres kontohavere et frugtbart marked for købere af aktier, som blev foreslået af deres investeringsafdelinger. Man solgte aktier, i hvilke bankens afdelinger havde en pekuniær interesse, til disse kontohavere.«

»Ikke alene anbefalede bankernes direktører og ansatte kontohavere til investeringselskabernes sælgere som mulige kunder, men bankens personale solgte bankaktier til kunder direkte, idet bankafdelingerne modtog et servicevederlag for sådanne salg.«

Og under overskriften, »Investeringsbankafdelingers handel og puljeoperationer med kommercielle bankers aktiekapital« opsummerede rapporten de tilståelser, som National City Banks funktionærer kom med under Pecoras ubøjelige afhøring:

»De kommercielle banker brugte deres investeringsafdelinger til ikke alene at omgå den lov, der forbyder banker at købe og sælge deres egen aktiekapital, men også til at deltage i

risikable spekulationer i deres aktiekapital... Fra 1928 begyndte National City Co. en energisk, udstrakt kampagne for at sælge National City Banks aktiekapital, en kampagne, som omfattede ikke blot kontohavere og offentligheden, men også bankens ansatte... Kampagnen solgte omtrent 1.950.000 bankaktier til en værdi af ca. 650.000.000 dollar til offentligheden. National City Co. opmuntrede sine sælgere til at »svinge« offentligheden, inklusiv kontohavere i National City Bank, over til aktier i National City Bank.«

I en særlig modbydelig praksis brugte funktionærer og insidere i National City Bank kontohavere til at pumpe salget op af andre aktier, som de spekulerede i og dernæst solgte ud af med profit, idet de overlod tabene ved aktieboblen til kontohaverne, »micky'erne«¹

Bankkomiteens endelige rapport udtalte, at Bankloven af 1933, kendt som Glass/Steagall-loven, således blev vedtaget for at stoppe disse fremgangsmåder gennem en total opdeling af bankerne: »Bankloven af 1933, der vedtoges den 16. juni, 1933, blev kundgjort med det formål at udvirke en total adskillelse af de kommercielle bankers funktioner og investeringsbankernes funktioner, og for at udrydde meget af det misbrug, der blev afsløret under Senatshøringerne.«

1) Tilnærmelsesvis.. »dem, der bliver holdt for nar«.

Tema-artikel: FDR's Hurley Memorandum: Befri Iran fra Britisk Imperialisme

af Anton Chaitkin, nov. 2012

Mens den anden Obama-regering, under dens britiske imperialisters kontrol, begynder at tage form og fortsætter med ulovlige krige og morderiske droneangreb, vil det være passende at erindre, at for nøjagtig 69 år siden var en anden amerikanske regering, Franklin D. Roosevelts, engageret i planer om at befri verden, især nationerne i Asien, Sydvestasien og Afrika, fra det samme britiske imperiums dødbringende greb.

I tiden efter Teheran-konferencen under krigen, den 28.-30. november, 1943, med deltagelse af "de tre store" – præsident Franklin Roosevelt, den britiske premierminister Winston Churchill og den sovjetiske premierminister Joseph Stalin – bragte FDR et forslag i omløb om at bringe moderne forhold til Iran og derved befri dette land fra Det britiske Imperiums undertrykkelse.

Efter Roosevelts instruks blev memorandaet udarbejdet af hans personlige repræsentant, general Patrick J. Hurley, i december 1943, og har, siden det blev deklassificeret i 1970'erne, ligget udgivet i arkiverne.

General Hurley havde arrangeret mødet i Teheran med henblik på at nå til enighed om planer for fuldførelsen af sejren over Aksemagterne i Anden Verdenskrig.

Efter konferencen bad Roosevelt Hurley udfærdige en rapport om, hvordan USA kunne hjælpe Iran med at overvinde sin

forfærdelige tilbagestående udvikling; hvordan vi dernæst kunne bruge Irans fremgang som model for, hvordan USA kunne hjælpe fattige lande overalt. Hurley gennemrejste Iran i tre uger, hvor han interviewede folk fra alle samfundsklasser og livsvilkår. Hans rapport fordømte britisk tyranni over Iran og så frem til et globalt, amerikansk opgør med britisk imperialisme i efterkrigstiden.

Roosevelt sendte stolt memorandaet i omløb i udenrigsministeriet med et følgebrev, der erklærede dette som hans politik. Han var "begejstret for idéen om at bruge Iran som et eksempel på, hvad vi kunne gøre gennem en uselvisk, amerikansk politik" og gøre en ende på "den trældom, som 99 % af befolkningen befandt sig i under den sidste 1 %."

Præsidenten sendte også en kopi til Churchill, som en munter form for tortur. Den rasende Churchill ventede tre måneder med at svare, krænket over fornærmelsen.

Tilhængere af Det britiske Imperium i USA under anførsel af Dean Acheson angreb Roosevelts forslag internt i udenrigsministeriet og kaldte det "hysterisk, messiansk, globalistisk vrøvl."

Den pro-britiske vicepræsident Harry Truman, der blev præsident efter Roosevelts død den 12. april 1945, forfremmede Acheson til udenrigsminister. Da Mohammed Mossadegh blev Irans premierminister i 1951 og nationaliserede British Petroleum, samarbejdede Acheson med den britiske ambassadør og et fælles team mellem CIA og den britiske efterretningstjeneste om at planlægge et statskup mod Mossadegh og genindføre britisk kontrol over Irans olie. Kuppet blev gennemført i 1953 under Eisenhowers præsidentskab under ledelse af CIA-direktør Allen Dulles, som Truman og Acheson forudgående havde sat til at lede CIA's hemmelige operationer.

I 1945 og igen i 1951 vidnede Hurley ved senatshøringer og afslørede Achesons forræderiske ødelæggelse af Roosevelts plan

om samarbejde og venskab med et selvstændigt Iran.

Her følger Hurleys memorandum; Roosevelts følgebrev til cirkuleringen af memorandaet; og uddrag af brevvekslingen mellem Roosevelt og Churchill.

FDR's Memorandum til udenrigsminister Cordell Hull

Memorandum til udenrigsministeren

Vedlagt et særdeles interessant brev fra Pat Hurley. Det er i store træk i overensstemmelse med min samtale med ham.

Iran er helt afgjort en meget, meget tilbagestående nation. Den består i virkeligheden af nogle stammer, og 99 % af befolkningen befinder sig faktisk i trældom under den sidste ene procent. Disse 99 % ejer ikke deres eget land og kan ikke beholde det, de selv producerer, eller konvertere det til penge eller ejendom.

Jeg var temmelig begejstret for tanken om at bruge Iran som et eksempel på, hvad vi, gennem en uselvsk, amerikansk politik, kunne udrette. Vi kunne ikke være gået i lag med en vanskeligere nation end Iran. Jeg kunne imidlertid godt tænke mig at gøre et forsøg. Den virkelige vanskelighed er at få fat i de rette, amerikanske eksperter, der vil være loyale over for deres idealer, ikke vil strides indbyrdes og være absolut ærlige i pengesager.

Hvis vi kunne få denne politik i gang, ville den, hvis den lykkes, som vi håber det, inden for de første fem eller ti år blive permanent. Og i øvrigt behøver hele eksperimentet ikke koste de amerikanske skatteborgere ret meget.

Vil du lade mig vide, hvad du mener, jeg skal svare Hurley? Han har ret i, at hele låne- og lejeforvaltningen skal have hele kontrollen over distributionen af vore låne-lejeleverancer i Mellemøsten.

(underskrift) FDR

Her følger FDR's ledsagende brev til Churchill:

Privat

29. februar, 1944

Vedlagte memorandum er blevet sendt til mig fra major, general Patrick Hurley (den tidligere krigsminister), som du mødte i Teheran.

Dette er kun beregnet til dig. Jeg synes faktisk ret godt om hans generelle indstilling til omsorgen for og uddannelsen af det, man plejede at kalde "tilbagestående udviklingslande". Ud fra både dine og mine personlige iagttagelser kunne vi måske også tilføje noget om renlighed.

Pointen i alt dette er, at jeg ikke ønsker, at USA – eller nogen anden nation for den sags skyld – skal få en "inflydelseszone". Men Iran har bestemt brug for værger. Det vil tage tredive eller fyrre år at eliminere korrruptionen og det feudale system. Indtil da vil Iran nok give dig, Rusland og os selv hovedbrud.

Du husker nok, at jeg foreslog Stalin, at der kunne etableres en frihavn i den øverste del af Den persiske Golf og styringen af jernbanen kunne internationaliseres og således give Rusland, og Irans egne udviklingsområder, en gennemgående rute.

Vil du være venlig at returnere denne kopi til mig, da jeg ikke har andre?

Med de varmeste hilsener,

som altid din,

(underskrift) FDR

og her følger Churchill's svar til Roosevelt, næsten tre måneder senere ...

Downing Street 10

Whitehall,

21. maj, 1944

Min kære hr. præsident,

Mange tak for at lade mig se general Hurley's memorandum vedr. Persien, som jeg hermed returnerer til dig som ønsket.

Jeg beklager, at min besvarelse er blevet forsinket, men jeg var nødt til at konsultere adskillige ministerier angående de synspunkter, det rejste. Generalen synes at have nogle idéer om britisk imperialisme, som jeg må tilstå fik mig til at gnide mig i øjnene. Han giver f.eks. det indtryk, at der eksisterer en uoverstigelig konflikt mellem imperialisme og demokrati. Jeg drister mig imidlertid til at fremsætte den tanke, at britisk imperialisme i større grad har spredt, og spreder, demokratiet, end noget andet regeringssystem siden tidernes begyndelse.

Med hensyn til Persien tror jeg imidlertid ikke, at "britisk imperialisme" kommer ind i billedet. Sandt nok ligger vore strategiske forsyninger af olie os, ligesom USA, uundgåeligt på sinde, og så meget desto mere, fordi vi, i modsætning til USA, ikke selv har nogen kilder. Ud fra det samme sikkerhedssynspunkt har vi ansvar, som vi i øjeblikket ikke kan opgive, for så vidt angår Indiens vestlige grænse og Iraks østlige grænse. Bortset herfra har vi den samme interesse i en krigstid som USA i sikkerheden for den trans-persiske

forsyningsrute til Rusland. Af alle disse grunde ønsker vi en stærk og venligtsindet regering i Persien og har intet ønske om se nogen fremmede "indflydelseszoner" etableret ..."

Med venlig hilsen,

Winston S. Churchill

General Patrick Hurley til præsident Roosevelt

Dette brev sendte general Hurley til præsident Franklin Roosevelt fra Teheran, Iran, den 21. dec. 1943.

Deres højvelbårne Franklin D. Roosevelt,

De forenede Staters præsident

Det hvide Hus

Washington D.C.

Kære Hr. Præsident,

Under vor samtale i lufthavnen ved Deres afrejse fra Teheran angav De over for mig hovedtrækkene i en forsøgsvis basis for amerikansk politik i Iran, der kunne tjene som model for vore relationer med alle mindre begunstigede, forbundne nationer. Som svar på Deres forslag, og i henhold til de direktiver, jeg har fået fra udenrigsministeren, ønsker jeg herved at forelægge Dem følgende til overvejelse.

Del I

Det er De forenede Staters hensigt at støtte Iran som en fri, uafhængig nation og give det iranske folk mulighed for at kunne glæde sig ved de menneskerettigheder, der er fremstillet

i De Forenede Staters forfatning, og deltage i opfyldelsen af principperne i Det Atlantiske Charter.

Det er derfor De forenede Staters politik over for Iran at være behjælpelig med skabelsen af en regering i Iran, der er baseret på de regeredes samtykke og på det private initiativ, hvilket vil gøre det muligt for nationen at udnytte sine ressourcer, primært til fordel for sit eget folk. Irans ressourcer er tilstrækkelige til at støtte et program for at hjælpe Iran til at hjælpe sig selv. Gennem et sådant program for selvstyre og vellede hjælp til selvhjælp kan Iran skaffe sig opfyldelsen af principperne for retfærdighed, frihed til at følge sin samvittighed, pressefrihed, ytringsfrihed, frihed for afsavn, lige muligheder og til en hvis grad frihed for frygt.

Til opnåelse af ovenstående vil De forenede Stater, efter invitation fra den iranske regering, yde ekspertbistand i et hvilket som helst eller alle regeringsfelter. Alle eksperter og rådgivere, som De forenede Stater stiller til rådighed for Iran, vil blive betalt af den iranske regering og indsat i deres funktion ved iransk lovmyndighed og vil ikke være de amerikanske skatteborgeres økonomiske ansvar. De forenede Stater vil hverken bede om eller modtage nogen særlige privilegier for disse tjenester.

Amerikanske rådgivere vil fuldt ud blive indgivet vor egen regerings politiske anskuelser over for Iran og skal regelmæssigt indrapportere om fremskridtene til vort udenrigsministerium. Denne anskuelsesuddannelse og krav om indrapportering vil tilvejebringe et vitalt, samordnende element, der er afgørende for ledelsen af vor politik og beskyttelsen af vore interesser.

Dette lands moderne historie viser, at det har været domineret af en magtfuld og grådig minoritet. Befolkningen har ligeledes været genstand for fremmed udbytning og monopoler. Ved ydelsen af amerikansk assistance til opbyggelsen af et forbedret

samfund i Iran må tilstrækkeligt tilsyn og kontrol over det private erhvervsliv og personlig aggression til beskyttelse af en majoritet, der er uorganiseret, og som vanskeligt kommer til orde, mod uden- og indenlandsk monopol og undertrykkelse.

Indsættelsen i Iran af den amerikanske model for selvstyre og privat initiativ vil være en garant for, at udbyttet af udnyttelsen af iranske ressourcer i stort omfang vil blive rettet imod bygningen af skoler, hospitaler, kloaksystemer, transport- og kommunikationssystemer, anlæg til kunstig vanding og forbedring af alle de faciliteter, der bidrager til det iranske folks sundhed, lykke og almene vel.

Dette program for statsopbyggelse kan forbedres gennem vor erfaring i Iran og kan blive en standard for De forenede Staters relationer med alle de nationer, der nu lider under de ulykker, som kommer af grådige minoriteter, monopoler, aggression og imperialisme.

Det amerikanske folk, der målbevidst helliger sig uafhængighed og frihed, kæmper i dag ikke for at redde andre nationers imperialisme eller for at skabe vor egen imperialisme, men snarere for at skænke verden de velvillige principper i Det atlantiske Charter og De fire Frihedsgoder.

Del II

Ovenstående er en ret enkel plan, der er bestemt til at virke for opbygningen af frie nationer. Det arbejde, vi har foran os, er ikke let. De nylige, succesrige konferencer i Moskva, Cairo og Teheran viser, at stormagterne kan samarbejde i udøvelsen af krig. Bekræftelsen af Det atlantiske Charter viser, at der er grundlag for samarbejde efter krigen. Idet jeg ikke vil modarbejde disse beviser på god vilje, tror jeg, at det nu er tid til at analysere den modstand, som opbygningen af frie nationer sandsynligvis vil møde.

Uden modstand fra andre nationer, og med de intelligente og patriotiske, iranske lederes samarbejde og støtte, vil det tage generationer at opnå det private initiativ og en regering baseret på de regeredes samtykke i Iran. Den iranske befolkning er for 90 % 's vedkommende analfabeter og består for en stor del af uorganiserede og separate stammer. Den intelligens og årvågenhed, der vil støtte massernes frihed, må skabes. Opdragelsen af stammefolkene og etableringen af et fælles mål vil kræve tid, tålmodighed, flid, effektivitet og en ånd hos vore rådgivere, som deltog de i et korstog. Frem for alt må vore rådgivere have konstant støtte i den amerikanske befolkning, som i sig selv kan blive vanskelig at sikre.

I tillæg til forhindringerne i selve Iran er principperne for den førmtalte formel i konflikt med principperne for imperialismen. Det private initiativ kan også komme i konflikt med enhver tvungen udbredelse af kommunisme. Tilhængere af begge disse doktriner kan gøre modstand imod den foreslåede udbredelse af demokrati.

I alle de nationer, jeg har besøgt, er jeg blevet fortalt, som regel af britere og amerikanere, at principperne for imperialismen allerede er bukket under for principperne for demokrati. Ud fra mine egne iagttagelser må jeg imidlertid sige, at hvis imperialismen er død, så synes den meget uvillig til at lægge sig ned.

Tysk, japansk, italiensk, fransk, belgisk, portugisisk og hollandsk imperialismen vil, håber vi, slutte eller blive radikalt revideret af denne krig. Britisk imperialismen synes at have fået nyt liv. Men skinnet bedrager. Hvad der ser ud til at være nyt liv til britisk imperialismen, er resultatet af en infusion i den udtærede form for imperialismen af blod fra en fri nations produktivitet og frihed gennem låne- og lejepolitikken. Desuden forsvares britisk imperialismen i dag af Jordens mest demokratiske nations soldaters blod.

Navnene på de imperialistiske nationer er tilstrækkelig til at vise, at en stor del af verdens befolkning stadig har forpligtet sig til imperialismens principper. Disse navne viser også, hvilken modstand, der vil møde enhver bestræbelse, hvis mål er etableringen af demokrati i nationer, der nu er underkastet imperialistiske nationers herredømme. Vi nærmer os en konflikt, der ikke kan undertrykkes, mellem verdensomspændende imperialisme og verdensomspændende demokrati. Det er deprimerende at notere sig, hvor mange af vore virkelige venner i verden, der uigenkaldeligt synes at have forpligtet sig til den gamle, imperialistiske orden.

Woodrow Wilsons politik for Amerika under Første Verdenskrig var bestemt til at "gøre verden sikker for demokratiet" og opretholde England som en førsterangs verdensmagt. At opretholde England som en førsterangs magt har i mange år været hjørnesteinen i amerikansk udenrigspolitik. Jeg har personligt støttet denne politik. Jeg har længe været overbevist om, og har mange gange offentligt udtalt, at de engelsktalende folkeslags ultimative skæbne er en fælles skæbne.

Vi understøttede virkelig England som en førsterangs magt, men det lykkedes os ikke at gøre verden "sikker for demokratiet". Da vi i stedet bakkede ud af Folkeforbundet og mislykkedes i at gøre fredsbetingerne til et redskab for demokratiet, gjorde vi verden sikker for imperialismen. I det forløbne kvarte århundrede har udviklingen af både østlig og vestlig imperialisme gjort skuepladsen klar for denne nye verdenskrig.

Bestræbelsen på at etablere sand frihed blandt de mindre begunstigede nationer, hvoraf så mange nu lever i imperialismens skygge, vil næsten uundgåeligt gå imod politikken med at opretholde England som en førsterangs verdensmagt. Det fører frem til den konklusion, at England i dag står over for den samme situation, som vor nation stod overfor, da Lincoln ved Gettysburg sagde, "At denne nation, under Gud, skal have en ny fødsel i frihed". England kan blive

opretholdt som en førsterangs magt, men for at retfærdiggøre denne støtte fra det amerikanske folk, må hun [England] acceptere principperne for frihed og demokrati og opgive principperne for undertrykkende imperialism.

Sovjet-Rusland har vundet en sikker plads for sig selv som en førsterangs verdensmagt. Venskab og samarbejde mellem De forenede Stater og USSR er af afgørende betydning for fred og harmoni i efterkrigstidens verden. Der må derfor være gensidig forståelse og accept af efterkrigstidens modeller for frihed, som stormagterne i De forenede Nationer må tilbyde deres mindre magtfulde associerede medlemmer. Uden en sådan overenskomst ville der opstå jalousi, mistro og konflikt.

Del III

Når man tager den aktuelle status mellem Irans og De forenede Staters relationer i betragtning, må man huske på, at selv om amerikanske tropper har befundet sig her i over et år, er deres tilstedeværelse ikke blevet officielt anerkendt af den iranske regering. Mange iranske embedsmænd mener, at de amerikanske tropper er i Iran på invitation fra og med det formål at tjene som hjælp for briterne. I over et år har vi ligget i forhandlinger med Iran om en aftale, hvori Iran ville anerkende de amerikanske troppers tilstedeværelse som en amerikansk operation. Det manglende resultat mht. en aftale har ikke fremmet amerikanernes prestige hos iranerne.

Det er udenrigsministeriets ansvar at udvirke aftalens fuldbyrdelse. Nødvendigheden af hurtig handling i forhandlingen af denne aftale understregede jeg i min rapport til Dem af 13. maj 1943. Jeg har ikke deltaget personligt i nogle af traktatmøderne med iranerne.

Jeg tror, det er vigtigt at vi forstår, at eftersom vore tropper gik ind i Iran på briternes invitation uden forudgående at underrette den iranske regering, var det

naturligt for iranerne at se på os som redskab for briterne. Hertil kommer, at United Kingdom Commercial Corporation, der først havde monopol på køb i Iran, siden hen har været engageret i salg af forsyninger fra låne- og lejeordningen, betalt af de amerikanske skatteborgere, til civile og til den iranske regering. I overvejende grad ved hjælp af vore forsyninger gennem låne- og lejeordningen, betalt af amerikanske skatteborgere, har United Kingdom Commercial Corporation forsøgt, og er i vid udstrækning lykkedes med, at etablere et totalt handelsmonopol i Iran. United Kingdom Commercial Corporation opnåede denne position i kraft af, at de befandt sig på scenen, da de amerikanske låne- og lejeforsyninger begyndte at komme ind i Iran. Repræsentanter for De forenede Stater i Iran engagerede British Corporation, statsejet, men overskudsgivende, til at varetage ekspeditionen af og være mellemmand for de amerikanske varer. Dette arrangement, der åbenbart var godkendt af låne- og lejeadministrationen og udenrigsministeriet, har været indbringende for British Corporation.

Der har været et United States Commercial Corporation, statsejet, med kontorer i Teheran. Da jeg var her for et år siden, var hr. Philip Kidd leder af selskabet. Senere var hr. Erik Eriksen leder. Hvis vi ville gå ind på handelsmarkedet med låne- og lejevarer, ved jeg ikke, hvorfor vi ikke benyttede vort eget selskab i stedet for British Corporation. Jeg henviser igen til min rapport til Dem om Iran dateret Cairo, den 13. maj 1943, og min rapport om låne- og lejeordningen i Mellemosten dateret Delhi, den 7. nov. 1943. Deres minister, hr. Landis, har gennemført store forbedringer i administrationen af låne- og lejeordningen. Uden at gå imod dette er det stadig min opfattelse, at den aktuelle diskussion mellem amerikanerne og briterne om låne- og lejeordningen først vil slutte, når amerikanerne fuldstændigt har overtaget kontrollen med distributionen af vore egne låne- og lejeforsyninger i dette område.

Iranerne er overbeviste om, at United Kingdom Commercial Corporations planer om et monopol efter krigen nu støttes af De forenede Staters regering.

I tillæg til alt dette har der været konflikter mellem de britiske og amerikanske ministerier, som har været tydelige for iranerne. Situationen har skadet både den amerikanske og britiske prestige. Til at opveje dette indtryk har iranerne bevidnet amerikanernes effektivitet med hensyn til at sende krigsforsyninger via jernbane- og vejnettet. Endelig har de været dybt imponerede over Deres mesterlige behandling af tremagts-konferencen og især over den dygtighed, hvormed De fik konferencen til at udvirke erklæringen om De forenede Nationers politik over for Iran.

I mellemtiden har den sovjetiske prestige nydt godt af deres egen velordnede opførsel og deres direkte og positive relationer med iranerne.

Del IV

I en samtale med Hans Majestæt Shahen og nogle af hans ministre for et par dage siden blev jeg informeret om, at stammefolkene i de afsidesliggende provinser i Iran har fået 50.000 geværer og ammunition fra en eller anden kilde. Shahen mente, at dette gjorde det bydende nødvendigt, at vore rådgivere til den iranske hær og det iranske politi fremskynder organiseringen af de styrker, der skal tage sig af sikkerheden mod intern uro. Han erklærede, at visse udenlandske indflydelser er blevet sat ind over for stammefolkene for at skabe intern uro i Iran. Da jeg informerede Shahen om, at jeg havde hørt, Rusland var gået ind på at forsyne den iranske hær med nogle tanks, geværer og fly, indrømmede Shahen, at der forelå et sådant tilbud, men hvor meget udstyr, Rusland ville give, var han ikke i stand til at sige. Jeg bemærkede, at vi forsyne Rusland med udstyr gennem

låne- og lejeordningen, fordi Rusland ikke selv havde tilstrækkeligt udstyr til at dække sine egne krigsfornødenheder. Hans Majestæt sagde, at han forstod dette, men at Rusland havde tilbudt at give hans regering dette meget tiltrængte udstyr. Han sagde, at han havde håbet at få udstyret fra De forenede Stater, men ikke havde været i stand til at opnå tilfredsstillende handlinger. Efter min mening er Iran i stand til at betale for det udstyr, som det behøver til både sin hær og sit politi.

Det er imidlertid en kendsgerning, at England forsyner andre nationer med materiale fra låne- og lejeordningen på et tidspunkt, hvor dets egen krigsindsats opretholdes af materiale fra den amerikanske låne- og lejeordning. Rusland synes nu at være i færd med at indlade sig på en lignende plan. Briterne har, og russerne er nu i gang med, at give vore forsyninger fra låne- og lejeordningen, eller forsyninger, der er blevet erstattet eller frigivet gennem vore forsyninger, til andre nationer til gengæld for koncessioner, eller for at styrke deres egne ideologier i de lande, som de giver forsyninger til. Det mindste, vi kan kræve, er, at vi må have lov til selv at være dem, der giver.

Del V

Iranske embedsmænd har givet udtryk for ønsket om at etablere tættere handelsrelationer med De forenede Stater.

Under de herskende betingelser vil der utvivlsomt være stor efterspørgsel fra amerikanske forretningsfolk for at få olie-, mineral- og andre koncessioner i Iran. Jeg vil foreslå, at udenrigsministeriet, med assistance fra vor regerings øvrige repræsentanter, forbereder sig på at rådgive den iranske regering med særlig henblik på hver koncessionsansøgers karakter og øvrige kvalifikationer.

Ved at foreslå Dem til at forpligte Dem til en

verdensomspændende plan for opbygning af forbundne, frie nationer, er jeg ikke uden tanke på de problemer, De står overfor på hjemmefronten.

Vi må naturligvis tage effekten af de nuværende og fremtidige høje skatter og af store udskrivninger fra vor økonomiske reserve i betragtning. Den største fare for os består imidlertid i at skabe en formidabel gæld, der binder os i trældom. Hvis krigen og vor genopbygnings- og rehabiliteringsforpligtelse fortsætter over en lang periode, kan denne gældssætning blive så overvældende, at den skaber håbløshed, sløvhed og modløshed hos verdens frieste og mest idérige folk. Vi kan igen få soldater, der hjemsendes til desillusionering og arbejdsløshed. Vi kan igen få folk, der råber, "Vi kan ikke spise Forfatningen." De kunne sågar føje Det atlantiske Charter og De Fire Friheder til listen over emner, der ikke kan spises. Dette kunne føre til panik, fallit og revolution. Det er overflødigt at tilføje, at hvis der skete noget af denne art hjemme, ville alle vore planer for verdens fremtid være forgæves. Tyranni og undertrykkende imperialismen ville atter herske.

Jeg tror, at de overordnede aspekter af Deres diplomati over for verden i øjeblikket er i strålende form. Men vi kan skade denne position, hvis vi ikke er realistiske og banker detaljerne på plads i overensstemmelse med vor overordnede plan.

Med agtelse, Deres
Patrick J. Hurley
Brigadegeneral, USA

Foto: Yalta, 1945: Churchill, Roosevelt og Stalin

Massestrejke i USA. Kampagneavis nr. 10

KAMPAGNEAVIS NR. 10, EFTERÅR 2009

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Fødevarereproduktionen skal fordobles

KAMPAGNEAVIS NR. 6, SOMMER 2008

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Kræv folkeafstemning om Lissabon-traktaten

KAMPAGNEAVIS NR. 5, FORÅR 2008

Download (PDF, Unknown)

Finanssystemet kolliderer! Magnettog over Kattegat

KAMPAGNEAVIS NR.4, EFTERÅR 2007

Download (PDF, Unknown)